ناول

بختیالۍ

عبدالقادرمجرم

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلاسیف
الله

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحيم

دکتاب پیژندنه

دکتاب نوم	بختیالی
لیکوال	عبدالقادر مجرم
کمپوزر	عبدالقادر مجرم
دچاپ کال	۲۰۱۴
دچاپ شمیر	۱۰۰۰
بیه	۱۵۰ روپی

Email/ qmujrim@yahoo.com

MOB [illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي کتابونه

- مات وزری
- ژوندون او امیدونه
- داسي یيې ولي وکړل
- لویه لار ده څوک به راشي
- مینه مروره شوه
- دوی هدیره نه لري
- (بختیالی) همدا اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

دهغو شاعرانو او ليکوالانو په نوم
چي کتابونه يې ناچاپه پراته وي.دچاپ
وس يې نه لري

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

1

پـه بختیـالۍ پـوري ژونـد خپلـي دنګـې ونــې پنـډ وجود، ښاهسـته تـګ اوورکړی وو . رمضان خو هم د دې پـه دنګه ونه، پنډ وجود، ښاهسته تګ مئین شو چې ویې غوښته
.
رمضان خپله هستي، نېستي، ملکېت تر اولې ښځې د ناروغۍ پر وخت جار کړو د پلار، نیکه ورپاتې مځکه یې توله د بختیالۍ پهٔ لور کې د دې پلار ته ورکړه، کله چې یې بختیالۍ را وادهٔ کړه

یو د کلي هغه سرای چې درې خونې د شمال له لوري پهٔ کې لوېدلې وې پهٔ هغو کې هم ده دوو خونو سرونه پټ وو چې پهٔ یوه کې لا تر اوسه دروازه نهٔ وه د دریمې خونې دېوالونه پوره وو، خو پر سر یې نور هیڅ نهٔ وو یو شاتیر پر پروت وو چې د پرو لمرنو او بارانونو تک سپین اړولی وو، چار پېره دېوال یې یو نیم ګز جګ چې سر یې د بارانونو اوبو ورسره وړی وو، د سرای دروازه یې د سهېل پهٔ لور وتلې وه.

څلور ګزه مخته د ملکداد د خونو شا را لګېدلې وه د ملکداد د هرې خونې د شا لور ته یوه یوه غټه موری درلوده چې د انارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ، نرۍ لښتې یې پهٔ کې نیولې وې چې د رمضان د سرای د
ختیځ هم د لوېدیځ له لوري د دهٔ څهٔ مځکه پر ته وه.
دا چې رمضان بې له دې سرای او پهٔ دې سرای پوري مځکې
بل هیڅ هم نهٔ درلود ځکه یې د بل مزدورۍ او بزګرۍ ته ملا
تړلې وه
بختیالۍ ډېرې ورځې ورته وویل "زهٔ بهٔ هم پهٔ کښت
کرونده کې کار درسره کوم" خو د دهٔ «هو» پر خولهٔ نهٔ راتلهٔ، دا
چې کښت له کوره ډېر لرې وو ځکه دی وېرېدهٔ چې دا سې نهٔ
وې بختیالۍ ته څوک پهٔ لاره کې ودرېږي یا لاس وروا چوي
پهٔ شرمو نو بهٔ مې وشرموي.
رمضان بختیالۍ ته د مرستې اجازه نهٔ ورکوله وجه هم دا
وه.
بختیالۍ هم پوهېده چې مېړهٔ مې د داسې سوچ سړی نهٔ دی
چې "ښځې دې له خپلو خاوندانو سره پهٔ کروندو کې مرسته نهٔ
کوي" دا پوهېده چې "خلک ټول ګوته پهٔ غاښ ما ته حېران
حېران ګوري"
یوه ورځ خو لا داسې هم وشو چې څو ځوانان پهٔ لاره کې یو
ځای سره ناست وو، کله چې بختیالۍ پهٔ لاره تېرېده یوهٔ ور
پسې ږغ کړو "له نظره مهٔ شې" دې یې هیڅ جواب ورنهٔ
کړو. پهٔ تلو تلو کې یې پر دا خندل دوی خواران څهٔ خبر دي
چې دې د ځان هغه عیب خوندي ساتلی دی کوم چې د دې د
ښکاره ښائیست" توهین کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي بهٔ هم نهٔ وو چې د دې تولو بهٔ نیت خراب وو ، ډېر بـه شاهد پهٔ دې نیت پهٔ لاره کې ناست وو چې دا ماځیګر اوبو ته ځي د تګ ننداره بهٔ یې وکړو د دوی پهٔ نیت بهٔ خدای خبر وو ؟.
دې ځکه پروا نـهٔ پهٔ کوله چې و دې ته خپل ښائیسته تګ لـه وختونو وختونو معلوم وو او هم یې دا یقین وو چې دا خلګ زما د قدمونو ننداري ته ناست دي ننداره یې کوي.
پـهٔ دې ډول ځـو کلونـه تېـر شـول ، اوس نـو بختیـالۍ د دوو ماشومانو مـور وه ، یـو سړی چې دې پـهٔ دا ځو کالـه نـهٔ وو لیدلی لکه د دې لېورزی۔"
چې د دې د مېړه د میراث خوارهٔ زوی وو" اوس اوس لـه جېله راغلی وو.
له دې سړي د دې ډېر بد راتلو لکه د ملکداد چرسک تل بهٔ یې پهٔ لاره کې ناست وو ، یوه لو ښت قد ،نری وچکی مخ ، ژړ لوی غاښونه ، تـارتـار ږیره بـه یې ښـه پهٔ تېلو ننولې وه(ډېره غوړه کړې) چې چوغۍ سترګې بهٔ یې تر ورځو پوري پهٔ رنجو توري وې.
چې دا بهٔ ورنږدې شوه دهٔ بهٔ پر غوړلاس کښېښودو پهٔ لوړ ږغ به یې کاکړۍ غاړي وویلې

لـــکـوې د پـښـو نـوکـــان
خواره سي غرق د کو ځوانـان
پـــهٔ نـوکـــان وهـي لـمـن
لاره ژړ غـارګي د خـــاؤلـــن
ښائسته دی ولنګ پـهٔ بـوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ کېنی راځي اوبـــولـــه

دي ته به هغه متل وریاد شو "زړه په داسي ځای کې دی چې لمر یې نه دی لیدلی" کله کله به یې له غاړو سره سره نور هم څه نه څه وویل

"ستا د لاسه خو زما خوب تښتېدلی دی تل مې ستا اند ښنه وي...." څو څو ورځې یې پوه کړی سړیه ولې داسي کوې خپل کار کوه د عزتمنې کورنی یې مه د خپلي کورنی عزت اخله. مه زما او زما د مېړه نیت سره به د وه. که د کلي خلګو و لېدلې بیا به ته په خلګو کې په کومو سترګو ګرځې او زه په کومو او یا زما مېړه ولیدي ؟.

سړي سر نه خلاصاوو، ډېره یې ستړې کړه. یوه ورځ یې مېړه له کوره ښار ته لاړ خوابشي یې د د باندي وتو نه وه، غتهو کې ناسکه "لور زرینه ،زوی خاخان" ته یې وویل که (انا) چېري پوښتنه کوله ورته "وویاست اوبو ته لاړه راځي" وړوکی زوی یې په غېږ کې واخیست په ځغاسته له یوه او بل د بوال سره د ملکداد تر کوره ورغله دایې د مېړه د میراث خواره کور وو چې دې کله هم په سترګو نه وو لیدلی د ملکداد له ښځې چې یې پوښتنه کوله، د هغې پر ځنګانه یې پروته ډوډی، تر مخ یې د شلومبو ډکه کونجی لیده.

پوښتنه یې ځیني وکړه "بر ہښمین چېري دی" (ملکداد)

د ملکداد ښځه چې د شلومبو کونجی ته یې لاس وراچا وو "په هغه خونه کې دی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې پړونی یې پر مخ سما وؤ پۀ هغه خونۀ وردننه شوه
ملکداد چې ډېره پښه یې پر هغه بلنه اړولې ؤ. "ښت ته پروت سپیني غټې تسپې یې پۀ یوه گوته اړولې پټکې یې پر بل بالښت ورته پروت وو ده د پټکې د پر سر کېدلو هڅه کوله چې را پورته شو پټکی یې پر سر کا وؤ "بختیالۍ ته او زموږ کور؟" له روغبړه پس
بختیالۍ له شرمۀ کښته کتل ناسته وه ډېر د زړۀ پۀ زور یې د زوی کېسه ورته وکړه.
ملکداد د مسخرو پۀ ډول له ورې خندا سره ورته "وویل زړۀ بۀ یې درسرۀ غواړي"
بختیالۍ چې د دۀ لخوا د پړوني څاک نیولی وو د پړوني هغه څاک یې پۀ غاښو کې ټینگ ونیوو خپل ماشوم یې پۀ غېږ کې واخیستو ولاړه شوه، له ډېره تهره یې سر د دروازې له چوکاټه وواهه.
ده پۀ کټ کټ وخندل "زۀ به یې پوه کړم".
پۀ لارې یې له ځانه سرۀ فیصله وکړه چې پلار او زوی سره خبر دي پۀ دې بلۀ ورځ چې اوبو له لاړه، د کلي ښځو ورپورې خندل، تو کې یې ورسرۀ کولې "خواره شې ته یې څه پروا کوې لېورزی دې دومره پۀ حق راست دی تبول ماځیگر پۀ لارۀ کې درته تېر کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیـالۍ چـې پـهٔ لاس رسـی کشـوله لـه (څـا) یـې اوبـه راکښلې، کټ کټ ویې خندل. "دی هم غواړي چې د رمضان چل و ـ سر و کړم".

یوه بله ښځهٔ چې کلیوال‌ه‌او همځولې یې وه، د پوزي چارګل یې سما وؤ "له هغهٔ سرهٔ دي څنګه چل وکړې؟".

بختیالۍ چې له (څا) راکښلي اوبه پهٔ ګوډي کې تویولې پهٔ کیسه یې شروع وکړه.

"رمضان چې زهٔ نه وم غوښتې، یوه ورځ پهٔ غرهٔ کې پهٔ مخهٔ راغلی ما او مور بوتي کول، دی به نو هم خود پهٔ یو کار پسې وو، تر ما چې تېر شو، پهٔ تلو تلو کې یې ترشا ډېر ډېر راکتل، پر یو هسک ځای کښېنستو، ما ته یې له هغه ځایه کتل، زهٔ او مور روانې شوو، دی تر هغـه وختـه پـر هغـهٔ ځای ناست وو، تر څو مونږ پهٔ کیږدۍ دننه شوو.

ماښام دی هم راغلی زمونږ کیږدۍ ته ودرېدو، نارې یې کړې" مسافر یم د اودس اوبه که مو راکړې؟".

اوبه مو ورکړې، پلار مې پر کور نه وو، شپهٔ یې وکړه، سهار یې مور کۍ ته دا کیسه کړې وه "ښځه مې وفات شوه که دې دا لورکۍ را کړې وای؟" زهٔ نـهٔ وم خبره چې دی او بابا له ماپهٔ پټهٔ کې تر ډېرهٔ سره نژدې شوي دي. له هغې ورځې پس چې بهٔ زهٔ له کیږدۍ را ووتم پهٔ هغهٔ لوربهٔ مې وکتـ‌ـل سرې بهٔ ېر هغهٔ لوړ ځای ناست وو.

یوه ورځ مې پړی پر اوږه کړو د بوټو پهٔ بهانه له کوره را ووتم، سرې ته ور غلم لاس مې له خولې ورته واخیستو ته‌ څه‌ شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ لرې سهار راسې پر دې ځای کښېني تر ماښامۀ د چا پۀ عزت کې نۀ یې د خلګو عزتونۀ اخلې .....". سړي خندل سوکه سوکه زما پر خوا را روان وو سړی سم دستي را وغورځېدو ماته یې لاس را واچاوو ،ما هم غېږ وربا ندي وګرځوله.دی زما له زورۀ نا خبره وو،خوارکی مې و مځکه ته کړی،پۀ هغۀ له کوره راوړي پړي مې ټینګ وتاړۀ، زۀ کور ته لاړم مور ته مې کېسه وکړه مور زما د خبري له اورېدو سرۀ سم څرخی وغورځا وؤ.

"پر خوله لاس ونیسه چې و بل چا ته وه نۀ ووایې، زمونږ له دې سړي سره خبره روانه ده تا ورکوو ......"زۀ حقه حېرانه کښېنستم دلته نو پر ګودر ټولو ناستو ښځو پۀ کټ کټ خندل

یوبلې ته ویل خوري تر اوسه مو اورېدلي دي چې یوې ښځې سړی غو ځارکړی دی دا تړل خو یې هوس وچ کړې".

بختیالۍ چې د (ځا) رسۍ را خلاصه کړه دوی یې کښېنولې چې تاسو یو ګړی پس راپسې راسی زۀ دی ګورم که وو بختیالۍ چې راغله دی پۀ لاره کې ناست وو دې ګوډی پر لوړه کښېښوی د دۀ پۀ خوا ور روانۀ شوه"د دۀ زړۀ د خوشالۍ ټوپونۀ شروع کړو چې کار جوړ شو"دا چې ور نژدې شوه تۀ شرم نۀ لرې د ووړې و رسۍ ته یې لاس کړو.

څوک چې شرم نۀ لري له هغو سره بختیالۍ داسې کوي چې ورسېده دی ولاړ شو دې غېږ پر وګرځوله ومځکه ته یې کړی هغه را اخیستې رسۍ یې پر واړوله ټینګ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتاړهٔ راکش یې کړی د لارې منځ ته دې خپل ګوډی پهٔ سر کړی روانـهٔ شوه د دهٔ زورونـهٔ ، زاری وې ،د خـدای د پـاره خلاص مې کړه څوک به مې ووینې بیا مې توبه ده داسې به نهٔ کوم یو ګړی وروستـهٔ شاته پاته ښځو د دې پر دروغو خندل را روانې وې یوې څه ویل بلې څه ؟ چې پهٔ لاره کې یې چرسک تړلی ولیدو ټولې حېرانې شوې.

چرسک پهٔ خپل زوراو چل د خلاصېدو هڅه کوله هم یې وښځو ته زاری شروع کړې د خدای د پارهٔ خلاص مې کړی.

ښځو له ډېرو ګپو پس خلاص کړی بیا چې بهٔ هر وخت ښځو ولیدی ور پسې ناره بهٔ یې کړه "بختیالی چرسک هغه دی "وایې خبرهٔ چې تر نهه غاښه ووځي تر نهه غرهٔ اوړي سوکه سوکه د چرسک پهٔ تړلو د کلي نراو ښځه ټول خبر شوواو هم د چرسک مور او پلار ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

2

بختیالی سهار وختي ولي جامې پټکی ،سدری ور کړه رمضان ماجت (جومات) ته لاړ.
بختیالی ژر ژرخپل لمونځ وکړو ماشومان هم را ویښ شو پهٔ بستره کې یو ، بل ته خپل پهٔ نکریځو سره لاسونهٔ ښکاره کول.
دې تودې (ګرمې) اوبهٔ ، یو لوي تال راواخیستو پر خپله لور یې ږغ کړو.
"زرینې ته را پورته شه زهٔ دې د (انا) سر ور پرېولم تهٔ بهٔ اوبهٔ پر اچوې"زرینه له څه ځنډه وروسته راپورته شوه لاس یې له نکریځو پرېولو.
خپلو سرو لاسونو ته یې کتل چې اوبهٔ یې پهٔ لاس ورکړې دې خپله خوابنې پهٔ غېږ کې راپورته کړه ورو کې لور یې اوبهٔ پر تویولې سر یې وریرېولی ښې پاکې جامې یې پهٔ واغوستې شا وخوا یې بالښتونه ورکړو کښې یې نوله.
د خوابنې تر خولهٔ یې دا لفظونه دا یې را وتو چې هسې دا پهٔ پوهېده"رمضان چېرې دی" مورې هغه ماجت ته تللی دی نن د لوی اختر ورځ ده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د بختيالۍ او خوابنې خبري ختمېدې د رمضان تږوخې شو دننه راغلی د مور دِ منځلي سر، پاکو جامو ډېر خوند ورکړو دا هڅه يې وکړه چې د خوابنې په حق راسته نږور په غېږ کې ټېنګه ونيسي پر تندي يې مچ کړي خو داسي يې ونه کړو خپل واړه يې په سترګو شو.
د څپلۍ له کښېو سره سم يې پر مور غږ وکړ څوله مورې" د اختر دي مبارک شه".
بختيالۍ ته يې مخ وروا ړوو ښځې "د اختر دي مبارک شه".
له زړيني سره يې په لاس د اختر مبارکي وکړه
خپل واړهٔ واړهٔ زامن يې په غېږ کې پر يو،بل څنګانه کښېنول بختيالۍ پياله ورډکه کړه.
رمضان له وړې خندا سره سره په خواږه نظر ور کتل "ښځې چای خو مې په ماجت کې وخوړې"
بختيالۍ چې په نکريځو سره لاس کې هګۍ ورمخته کړه.
"تهٔ دا پياله دړپورته کړه يوه هګۍ بهٔ هم ورسره وخورې".
رمضان چې يې هګۍ له لاسه نيوه "ښځې هګۍ دا هلکانو (ماشومانو)ته ور کړه".ماشومانو پهٔ يو دِغ وويل بابا مات يې راکړه،بابا ماته يې راکړه
رمضان چې هګۍ سپينه کړه نيمه يې يوه نيمه يې بل ته ورکړه که يې څهٔ هم مور هسې خوله خوځوله دوی ورسره پوهېدو چې دا وای.
"رمضانه زويه اختری خو بهٔدي "کړی وي که څهٔ هم د پهٔ غوږ نبه نهٔ اورېدو رمضان يې غوږ ته خولهٔ ورنږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ، نهٔ موري اختری له څه دی چې د اختري روپۍ. وای ته
بهٔ دلته پهٔ بستره کې ناروغهٔ راته پروته وې "رمضان بیا د
مور پهٔ خبره له څو واره پس پوه شو "زویه له یو چابهٔ دي
پهٔ پور کاوؤ"
رمضان موري "اوس خو بېخي له پورو د سر تر ښکره شوم
څوک پور نهٔ راکوي "دلته یې له تږخي کولو سره سا سمه
شوه پهٔ اوله خبره یې پوه شو.
"زویه چې بختیالۍ راته وویل موري نن د لوي اختر ورځ
ده ، زړهٔ مې ډېر ښه شوو چې نن بهٔ پر وور پخه (ینه)
وخورې د خولې خوند بهٔ دي پهٔ ښه شي هغه ته وای اختری
مې نهٔ دی کړی ، خېر ګاونډیان بهٔ برخه راوړي پهٔ هغه کې
بهٔ د ینې خاشه وي بختیالۍ لوري چې را یې وړه پهٔ مالګه
یې ښه تروه کړه د خولې خوند بهٔ مې لړ پهٔ سم شي"
رمضان نور څه کولای شو بس (اوف)بهٔ یې کړو ، د مور بهٔ
یې وارنه وو لوري یو چا برخه نهٔ راوړه؟.
بختیالۍ" نهٔ موري چې رابې وړي زهٔ یې دستي در پخوم"
ته بې غمه شه د ګاونډیانو برخې وځنډې دي (ناوخته)شوي
، دوی د مور پوښتنو دومره ستړي کړو چې اخیر یې پهٔ
لویه ډېره پهٔ ژړا شروع وکړه.
بختیالۍ ورنږدې شوه "سریه پهٔ ژړا یې سر نهٔ سره ورځي ،
داسي به وکړو ، چرګ خو لرو هغه به ور حلال کړو (ینه) بهٔ
یې پر وور ورپخهٔ کړو دا یې پهٔ خوند څهٔ پوهېږي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان د بختیالی پهٔ خبرو لږ ډاډهٔ شو سترګې یې له اوښکو پاکې کړې زرینه ته یې اشاره وکړه دواړه سوکه وو تو پلار او لور دواړه پهٔ چړک پسې څغاستو.بختیالی خوابښې ته ناسته وه، د همسایه ماشوم برخه راوړه، بختیالی ته یې وویل" ترورې (ینه) هم پکښې ده مور مې ویل دا بهٔ پروور پخه کړې ، دوی اختری نه دی کړی، زړهٔ بهٔ یې ورته کېږي" دې هغه برخه راوړه زر زر یې وور بل کړی پر (ینه) یې مالګه واچوله پر وور یې کښېښوله هغې ته ناسته وه. لور و مېرهٔ یې له خوا او خاطره وتلې (هېرشوې) وو، چې د لور یې چغې شوې دا ورولاړه شوه د سرای تر دروازې ورتله لور یې دروازې ته را ورسېده پړونی یې پهٔ لاس کې وو پهٔ ژړا کې بېرته وګرځېده هله مورې بابا (ځا) ته ولوېدو دې هم ورسره چغې کړې دواړه (ځا) ته پهٔ څغاسته ورغلې هغه د وختونو زاړه (ځا) ته. هغه (ځا) چې د یاغې شنو کوترو د اوسېدو ځای وو . تر هغه د (ځا) پر غاړه لپونی ګرځېدې.

تر څو چې کلیوال یو یو راتلو د چا لاس پهٔ وینو سره، د چا پهٔ وینو سره چاړه پهٔ لاس کې، چا د یو پسر توک برسېره بل وکړه چې څه ډول (ځا) ته ولوېدو له (ځا) یې څه غوښت؟ یوه زرینه خبره وه هغه پهٔ چغو سر وه لکه لېونی پر (ځا) چاپېره ګرځېده چې کلیوالو د شنو یاغې کوترو همسایه رمضان مړ را وکښو ماجت ته یې یو وړی یو غټو کې زوی ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا او لور کور ته راغلې خونه له دوده (لوګي) داسې ډکه وه چې ببخي سترګو ديدنه کاؤو ،ورړکي زوی يې ژړل دې هغه را پورته کړی په غېږ کې يې نيولی وو ،اوښکې يې په ماشوم کې تويېدې لور يې د خونې د وره پرده پورته کړه چې دود (لوګی) کم شو دې خوابنې ته وکتل تر خولۀ يې ځګونه راغلي وو، دې ماشوم ببر ته کښېښوی خوابنې يې را پورته کړه خولۀ يې ور پاکه کړه او بۀ يې په خولۀ کې سوکه سوکه وراچولې چې څه يې ساسمه شوه هغه (ينه) يې ورولـه پـۀ خولۀ کي يې ور کوله چي کله بۀ يې سا سمه شوه د رمضان پوښتنه بۀ يې کوله دوی بۀ ورته وويل مورې وتلی دی راځي . تر هغه ورځې چې دا يې هم پۀ رمضان پسې خاموشه کلي (هديرې) ته يوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

3

بختیالی سهار وختي وور بل کړی وو، د نغري پر غاړه يوازي ناسته وه، خپلو ويدو ماشومانو ته يې کتل.
سترګې يې له اوښکو ډکې وې دا فکر يې کاوو"چې نن به يې څوک را پورته کوي، اول خو به يې پلار له ماجته راتلۀ، يو يو به يې په ناز را پورته کاوو".
زرينه له دباندي راغله "مورې! دينک کاکا راغلی".
دينک په زرينه پسې لنډ په خونه را دننه شو، د نغري پر هغه بله غاړه کښېنستو.
دينک "بختیالی دا صلاح مې درسره کوله که ستا خوښه وي، زۀ به رپورټ وکړم".
بختیالی چې له چائینکې سر پورته کړ، بيرته يې پر کښېښودو، د خپل لاس بنګړي يې کښو "نۀ کاکا، زموږ رپورټ يوه مانا نۀ لري، نۀ سړی وهل شوی دی نۀ ويشتل شوی، په (ښا) کې لوېدلی دی، دا پر دې زورورو څوک اړوي چې تاسو وژلی دی".
دينک له چای پس اچولی نسوار تو کړۀ، نه زويه زۀ ودې ته حيران يم دومره لرې يې له کوره (ښا) ته څنګه بوتلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې د چای پیالې ډکې کړې، کنبلې بنګړي یې سره یو ځای کول"کاکا زرینه وایي چې موږ له کوره ووتو د ملکداد د چرسک نارې او اشارې یې وې چې هله یو څوک په (څا) کې ولویدو.

زه او بابک چې ورغلو، بابک (څا) ته سرور ښکاره کړی دۀ له شا پسي پورې واهۀ ،کاکا زرینه مې پوهـ کړې ده چې پر خولۀ لاس ونیسه او ګوره ، ګوره چې دا خبره وچاته ونۀ کړې، پښتانه وایي «تېز پۀ تاخیله نه نیول کیږي» کار بۀ له چله اخلو".

دینک چې پۀ لاس کې خلی پۀ وور کې غورزاوۀ زۀ خو وایم "ریورټ بۀ ښۀ وي".

بختیالۍ پۀ قهر او ګونجې تندي ورو کتل "کاکا خو درته ومې ویل، له دې څه بۀ کار پۀ چل اخلو، نور وس خو زموږ نه پۀ رسیږي".

دینک ولاړ شو، خپل تور خیرن،خلاص شوی پټکی یې پر سر پیچلی"سمه ده، لورې چې څنګه ستا خوښه ده،خو دا یوه خبره یاد لره، پر ما چې دې هر بار ږدی، زۀ هم پۀ شپۀ تیار یم، هم پۀ ورځ".

چې دی ولاړېدو د بختیالۍ مور او پلار هم راغلو، مور یې دلې پۀ چغو شوه، پلار یې ماجت لاړ،پۀ ماجت کې پر فاتحه چې دعا وشوه، له دعا وروسته یې ملکداد ته مخ ور واړاوو، پوښتنه یې څیني وکړه" دا واقعه څۀ وخت پېښه شوه ،او دۀ له (څا) د اختر پۀ ورځ څۀ غوښت؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکداد له بلې دعا وروسته چې خلګ رخصت شو "زما دا شک دی، دومره وختي چې (ځا) ته ورغلی دی. د کوترو د نیولو هڅه یې کوله ، د دهٔ غریب خو مور ناروغه وه، یو چا بهٔ ورته ویلي وي چې د کوترو ښوروا یې ښهٔ ده.

ورځ یې پر فاتحه تېره شوه ، ډوډۍ یې د ادم خان په کور کې وخوړه، د ماخوستن له لمانځهٔ چې راغلی، له بختیالۍ یې پوښتنه وکړه "لورې! دا اوس ځنګه پښبه شوې ده؟،دهٔ د اختر پهٔ ورځ له (ځا) ځهٔ غوښت؟".

بختیالۍ چې یې بالښت و ځنګ ته کېښښودی، کښېښسته تو له کیسه یې ورته وکړه.

دی هغه ډول ناست وو "لورې! زهٔ ځهٔ چل وکړم؟. له ما خو یې ورخونه یوړل".

بختیالۍ چې سترګې یې د مور پر خوا واړولې "بابا تهٔ او مورکۍ صبا خپل کورته لاړ شی.پهٔ کیسه کار مهٔ لره.زهٔ پهٔ خپل کار پوهېږم، وماته ښهٔ درک راکوي، تاسو کار مه پهٔ لری".

"لورې! پهٔ دې زهٔ ښهٔ پوهېږم. چې تهٔ تر ما ښه پوهېږې، ځکه خو تل له خانه سره دا وایم .کاش! دا مي لور نه زوی وای".

بختیالۍ: "یو خو ستا لاس نهٔ پهٔ ښبلي، بل زهٔ پر دې ویرېږم ماشومان را وژني".

دریم مانښام یې : مېرهٔ میراث خور، ملکداد کورته ورغلی "بختیالۍ دا ماشومان د. روان کړه، درځه کورته. ځهٔ کوې چې له دې ورو ماشومانو سره، پهٔ دې تورو دېوالونو کې ناسته یې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بۀ دې لړ له ښځو سره خولۀ پرې وي، لړ بۀ دې پام پۀ بله شي".

دې لرګي ته لاس کړو "وزه، تۀ چې د ماشومانو له غمه مړ کېدای، پلار بۀ دې نۀ وروژلی".

ملکداد چې پۀ غابنو کې نيولي د بربت وېښتان پرېښول "نۀ بختيالی، تۀ هسې بدګمانه شوې يې، ګمان مۀ کوه، ګمان د ايمان زيان دی".

دا ورولاړه شوه چې د لرګي وار يې پر کاوۀ، دې ووتو.

بختيالی چې څو ورځي پس ورغله سنګين ته "پۀ ما خو تۀ خبر يې، مېړۀ مې مړ شو، بل سړی زۀ نۀ لرم، چې ستا فصل در پالي ، دا فصل له يو مسلمان وراوله چې بيه يې کړي چې څومره مې حق جوړېدو هغه را کړه".

سنګين که څه هم غځېدلي پښې را ټولې کړې. بيرته يې هم يوه پر هغه بله واړوله، را پورته نۀ شو.

بختيالی هم دا محسوسه کړه چې دی واېي زه هم يو سړی يم "سمه ده خورې. هغه ورځ ملکداد هم راغلی، دا ستا وراسه يې کوله".

بختيالی که څه هم د سنګين له خوا د پړوني څاک نيولی وو، بيا يې هم سنګين يوه سترګه ليده " نۀ نۀ وروره. ګوره چې ملکداد ته يې ور نۀ کړې".

سنګين چې د دې يوه ښکاره سترګه ته کتل " سمه ده خورې ، زۀ بۀ يو څوک پيدا کړم چې بيه مې کړي. ستا روپۍ بۀ ورور کور ته دروړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین څو ورځې پس کورته ورغلی، لس زره روپۍ یې ور کړې" خورې ستاسو فصل خو دریم په څلیرویشت زره بیه کړی، په څلیرویشت زره کې ستا دریمه، اته زره کېده، ما لس زره در کړې".

بختیالی هغه روپۍ ور نیولې "وروره کور دې ودان".

څلور میاشتې یې په دې تورو دېوالونو کې په دې تیرې کړې چې دا راز ځان ته معلوم کړم ، د پنځمې میاشتې په اوله شپه څلور، پنځه سپین ږیري، یو د کلي مولوي صاحب راغلوؤ، له روغبړه پس مولوي صاحب له جېبه تسبې را وکښې، تسبې یې بیرته و جېب ته کړې چې په خبرو یې داسې شروع وکړه

"بختیالی شکر دی موږ خدای مسلمانان پیداکړي یو، مسلمانان چې دي تر دې ټولو انسانانو افضله دي،هغه په دې چې په دین د اسلام دي .... اوس به د مطلب خبرې وکړو، بختیالی زموږ په مذهب کې داسې دي چې کومه ښځه د مړوښې وي، هغه ښځه به ضرور مېړه کوي، موږ د دې د پاره راغلي یو چې خپلې غاړې خلاصې کړو".

بختیالی چې پر خپل ویده زوی کالی سماوو "مولوي صېب! تاسو ته دي خدای خېر در کړي، دا ښه شو چې تاسو راغلاست، زه مو پوه کړم ،اوس به مېړه ضرور کوم، یو خو به ځان له عذابه خلاص کړم بل به مې ماشومان را ساتي،خو یو څو ورځې به وماته مهلت راکوی چې زه سوچ وکړم، څوک زما د پاره ښه دی، هر څوک چې زما خوښ شو، زه به درته ووایم، له هغه سره به نکاح را وتړئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي صاحب چې دوباره راکښلې تسپې جېب ته اچولې "بختیالی ! ته پرېدي خلګ خځ کوې، دا خپل میراث خوار دي بې واده ځوان زوی ناست دی، هغه وکړه، روپۍ ورسره ډېرې دي، د هیڅ کمی بهٔ ور سره نهٔ وي".

بختیالی چې سرکښته څړولی وو، د نغري پرغاړه بې پهٔ واړه خلي لیکې کښلې "نهٔ مولوي صاحب دا سړی خو بېخي نهٔ کوم، دا زما د مېړهٔ قاتل دی".

مولوي چې لاس سره مروړل "بختیالی نخرې مهٔ کوه، دا سړی دي خدای قریب کړی دی".

بختیالی چې پهٔ لاس کې وړه لښته، پهٔ جار کې وغورځوله "مولوي صاحب ! نهٔ بې کوم چې پر سر بې را وتړی لا هم".

مولوي صاحب چې مخ مجو(مجید) ته ور واړوو "بختیالی ستاخوښه ده، ملکداد خو هم ښهٔ در معلوم دی. که بې پهٔ رضا زوی نهٔ کوې، سبا دي پهٔ زور پهٔ کوي".

بختیالی چې مخ بې ماشومانو ته واړاوو "مولوي صاحب! پښتانهٔ متل کوي، وایي «پر لمانځه مي ودروې ته. وابي بهٔ بې څوک".

مولوي چې پر بېره لاس تېراوو، سترګې بې پهٔ بختیالی کې وې "بختیالی مورِ سوال درته کوو، مهٔ ځان بې شرمی ته جوړه وه، مهٔ دی، سبا ک. بدنامه شوې. بدنامي خو دي د دهٔ ده".

له دې خبرې سره سم ولاړ هم شو، د سرای تر دروازه ووتو. بختیالی هم پته او سوکه ، سوکه پهٔ لځو پښو ورغله، د سرای

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دروازه کې. و یونیم گز دېوال ته پټه ودرېده.دوی سره ږغېدو. خبره مجو (مجید) اکا کوله ".
مولوي صاحب دا خبره لکه چې رېښتیا ده چې دا سړی د ملکداد زوی وژلی دی".
مولوي صاحب "هو مجو په دې کې شک نشته. وماته په خپله ملکداد وویل".
مجیداکا "مولوي صاحب! بیاخو پکار ده چې موږ په دې خپلو ډیرو کي تو کړو چې پر نیمه شپهٔ، د وړو یتیمانو په کور کي ناست یو. ومور ته یې سوالونه او زارۍ کوو چې تهٔ و یتیمانو ته د پلار قاتل ور پلار کړه".
مولوي صاحب "مجو موږ خو یې د را روان وخت غم کوو. موږ وایو چې سره میراث خوارهٔ دي، گوندي دا خبره ورکه شي. پهٔ را روان وخت کې بهٔ بیا گزک نهٔ کوي.
مجو ما هم اول داسې محسوسوله چې بختیالی نهٔ ده خبره، لکه څنگه چې پهٔ سړه سینه ږغېدم، مجو که څهٔ هم زهٔ غلط وم چې بختیالی نهٔ ده خبره.
مولوي خیر دی خبره دي وي. پرېږدی چې څو شپې نخرې وکړي بیا بهٔ خوشاله وي، د ملکداد زوی بهٔ کوي.
مجو تهٔ خو خبر یې. د ملکداد تر مخ ډېر لوی. لوی سړي نه ښي ږغېدای. بختیالی خو هم څهٔ بالښته نه ده".
مجیداکا: "مولوي صاحب! کومه بالښته؟".
مولوي صاحب "ولي نهٔ دي دي اورېدلي ....
قام د ډېر دی دلته نسته پر تاجنگ کوي بالښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماځیګر وهی لمر تانګه   پر تابالښته جنګېده
لچ یې مات وی دا ورغښته   تر مړو بهه وه بالښته".

دې غاړو و بختیالی‌ته دومره حوصله ور کړه چې راغله پر بستره داسې وغځېده، لکه له دې سره چې هیڅ هم نه وي شوي، تر سهاره پهٔ خواږه خوب ویده وه. سهار چې را پورته شوه، سترګې یې رنې وې. داسې یې محسوسوله لکه دا چې بالښته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

4

څو شپې پس چې بختیالۍ یو سهار را پورته شوه، د پلار د کور سودا ورولاړه شوه، مرغسن وو (نرۍ وریځ) چې د کور د خونې دروازه یې کولف کړه، را ووته د خپلو ماشومانو تر غوږو یې خادرونه وتړل، روانه شوه.

په لارې چې څه لاړه اسمان ته یې وکتل، وریځې ښه ځان سره ور کړې وو.

یو ځل یې لا دا اراده وکړه چې بېرته وګرځه، نن ورځ سړېچنه ده (سړوکې) بیا یې توکل کړی ماشومان یې په مخه کړو، روانه شوه.

غټو کي لور او زوی یې ښهٔ وو، هغه ډېر وړکی ورور دوی په غېږ کې یوار یوه بیا بل اخیستو، هغه لږ غټوکی دې په غېږ کې اخیستی وو.

یو وخت چې یې پر پښو روان کړی، لورکۍ یې تر لاس نیولي وو، د بختیالۍ ور پام شو، کمیس یې په غاړه وو، پرتوګ یې نه وو.

د لارې په منځ کې کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دلته یې پرتوګ په ور په پښو کړی، سوکه، سوکه د ماشومانو په تګ سوکه تګ پرېکړی، د غرهٔ لمنې ته ورسېدو، د انا ګیانو پر چینه کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، ډوډۍ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخیسته، پیاز یې سپین کړې ، ډوډۍ یې پورې وخوړه،ماشومان او ځان یې په لیو اوبهٔ کړو ، هم یې د ماپښین لمونځ وکړې بیا یې مخه وکړه.

اوس نو د بابا کور ډېر لرې نهٔ وو ، پهٔ تلو، تلو کې د ما شومانو و دې ته پام شو، ناره بهٔ یې کړه ،له هغې خوا بهٔ پهٔ دره کې ددوی دَغ بېرته راغبرګ شو.

دا رنګه روان وو، د بابا وکور ته یو مغزی (لوړه اوکږه لاره) پاته وه ، مېده ، مېده ځاځوکي هم شروع شو.

پهٔ مغزي ور واوښتو، د بابا کیږدۍ یې وپېژندله، چې ولاړه وه، ډېر یې زړهٔ ښهٔ شوچې مېلنې(د کوچیانو کلی)ته لا پهٔ کډه نهٔ وه تللی.

د بختیالۍ د ورې خورکۍ زرکې چې دوی پهٔ سترګو شو، نارې یې کړې "مورې! خورکۍ راغله".

مور یې مخ له وراغله، لاس یې پهٔ اوږو وو ، پر بختیالۍ یې غېږ وګرځوله، کور ته چې ورغلو مور یې تبخی واړوو ، دستي یې چای پخې کړې ، مور چې یې چائینکه را کوزوله "بختیالۍ ! دا ماشومان بهٔ دې پهٔ یخ وژلي وي، وار بهٔ دي کاوۀ ، چې ورځ توده شوې وایې بیا بهٔ راغلې وې".

بختیالۍ چې پهٔ خپلو تودو لاسو کې د ماشوم لاس نیولي وو "مورې! بس تر وس مې تېره شوه ، نور مې نهٔ ښو ځغملای".

دوی ته یې چای وراوړلې ، دوی چای څښلې ، مور یې ښې توری او سپینې غوښې پهٔ کټو کې واچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابنام ته یې بابا هم راغلی مېړې یې وخکولې ،په سیَب یې دننه کړې.
له روغبړه وروسته یې مور ښهٔ غټه کاسه، وره دوډۍ ور واړوله ، پهٔ بله کاسه کې یې، ښې تورې اوسپینې غوښې. د دې سترې ماشومان چې پهٔ تورو سپینو ماړهٔ شو، خوب ورغلی.
مور یې وتړولو ته ځای ور هوار کړی ، یو یو یې تر لاس نیوو، ځای ته یې بېول.
له هغه وروسته پهٔ څراغ کې تېل ختم شو ، بابا یې بالښت ته پروت وو ، د اور پهٔ رڼا کې دې لیدو چې دپتکې ځاک یې پهٔ خولهٔاو برېتو پورې مښلی.
له دې خبرې سره سم را پورته هم شو "لورې! دا ډېر وخت ښار ته نهٔ یم تللی، ځکه تېل نشته".
پهٔ خبرو ، خبرو کې بیا دې ته راغلی "بختیالۍ! دا خبره څو مره حقیقت لري، ستا مېړهٔ دې خلګو وژلی دی ، لورې که رېښتیا ووایم، زما اوس هم یقین نهٔ راځي".
بختیالۍ چې سترګې له موره دهٔ ته، ور واړولې " هو بابا زرینه ورسره وه ، هغې پهٔ خپلو سترګو لیدلی دی".
بابا "دا تهٔ څهٔ وایې؟لورې هغه ورځ خو هم تا دغه وویل ، خو زما یقین نهٔ پر راتلو".
بختیالۍ "دوې کیسې دې بابا ، یوه خو دا چې ما یې زوی د اوبو رګو پهٔ لار کې وتاړه بل یې زما له مېړهٔ مخکه غوښته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا : "ستا د مېړۀ مڅکه څه غواړي ؟،هغه خو یې وماته راکړې ده".

بختیالی : "بابا په کلي کې زموږ د یوه سرای مڅکه نۀ ده ، دا مڅکه د ېر اوږدۀ او وسارۀ لري ، د دۀ د مڅکې په میان کې ده ، د دۀ مڅکه یې سره پرېکړې ده ، دۀ دا غوښتو چې دا زموږ مڅکه دڅان کړي ، وموږ ته د دې په بدل کې بله مڅکه راکړي .

په څو، څو واره یې خلګ ورته راولېږل، خو دۀ سودا نۀ ورسره کوله.

زوی یې بیا چرسک،غل او بدره دی ، دا څو کاله په جېل کې وو ، چې راخلاص شو بیا یې دا حرکتونه کول".

تو له کیسه یې بابا ته په زېر و زور وکړه.

بابا یې پتکی پر سر کړی ، د ولاړېدو هڅه یې کوله "و خورې دا دی مخ لکه د سبب کښته.(توکه یې پرې وکړه) خو مخ به دې ورښکاره کاوۀ ، چرسک شی وو، هغۀ د ورېنداري په عزت څۀ خبر دی. چې ستا مخ یې لیدلی وای، بله ورځ یې په خدای که ستا پۀ خوا کتلي هم وای.

د دۀ خو دې قد و قامت، ښاهسته تګ خوښ شوی دی".

بختیالی د بابا ومخ ته کتل "ملامته یم ، مور خوارې په څو، څو واره راته وویل، دا! مخ مۀ پټوه ، دا مخ پټول به دې یو ورځ په یوه لویه بلا واړه وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا چې څادر اغوستو : "سم یې درته ویلي دي" پښتنو کله کلا ګانې درلودې؟ ،کله یې ښځې په پردو کې نغښتې؟ ،لکه دا اوس چې مور کوچیان یو.

ټول پښتانه دا ډول ازاد خلګ وو ، داسې ازاد ژوند یې وو لکه دا مور ،د اکثرو کیږدۍ وې یا یوه ،یوه خونه ، چې چا، چاردېوالي پېژندله نه، دا زمور په ډول یې ښځو کارونه کول ،دا ببخې لږ وخت کېږي چې په ښځو یې مخ پټول او پرده کوي ،پر کورو یې چاردېوالې شروع کړې.

خو اوس یې لا د ډېرو کورو چاردېوالی نشته ، خونې یې تهٔ په خپلو سترګو وینې.

لورې! زهٔ اوس څهٔ وکړم؟".

بختیالی چې یې څپلی سمولې "بابا ته هیڅ هم مهٔ کوه ، مهٔ په دې کیسه سر خلاصه وه ،مهٔ کار پهٔ لره ، نهٔ ستا لاس پهٔ ننبلي ، زهٔ پوهـ شوم او زما کار.

تهٔ ځان داسې واچوه چې زهٔ ببخې پهٔ هیڅ هم نهٔ یم خبر". شپهٔ ډېره تېره وه ، سهار نزدې وو چې دوی ویده شو.

سهار چې بابا له مېږو سره ولاړ ، مور یې اوبو ته.

دې صندوخ خلاص کړی، د هغه سرې او بابا عکسونه یې را واخیستو ، پکښې وېې کتل ، هغه عکس یې پیدا کړی ، چې له شا پهٔ شنه قلم یو څهٔ پر لیکلې وو.

ورځ تېره شوه ، شپهٔ راغله، بابا ته یې وویل "زهٔ سبا کور ته ځم ، تهٔ یې غمه شه ، که چېرې پر ما یو تکلیف راتلو، زهٔ بهٔ ضرور تاته حال درکوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا پنځه زره روپۍ ورکړې "دا به یو شی په واخلې ، یو مږ درکوم ، ته خو یې اوس له ځانه سره نه شې بیولای بیا به یې زه یاشمک (شمس) وروردر ولي ، ماشوماتو ته به یې حلال کړې".

سهار لمر تر اوورو را وتلی وو، چې له بابا او مورکۍ یې رخصت راواخیست ، د کور په لور راروانه شوه.

ماځیگر غټ وو ، لمرو غر سره ورتلو چې را ورسېده چې دې وور بلاوو ، بسترې یې هوارولې ، تیاره ماښام شو . ماشومانو ته یې د مور ور کړې، پخې غوښې او ډوډۍ ورکړه ،سترې ماشومان یې یو، یو ویدېدو ، اخیر دا هم ویده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

5

دویم وار بیا هغه څو سپین ږیري او مولوي صاحب چې یو مجوا کاپکي نه وو ، داسي وخت ورغلو چې د بختیالۍ غټو کي ماشومان ویده وو.
یوه دا ، ورو کي زوی په دې ډول ناست چې د وړو کي زوی سر یې پر ځنګانه ییښی وو ، ځنګون یې ښوراوو ، الله الله یې ورته کول "الله کوټ للو دلته مه راځه ګیدو ، لالی ویده دی په خوبو".
د مولوي صاحب د خوني په بنده دروازه کي ږغ شو "بختیالۍ تا او ماشومان خو ویده نه یاست؟".
دې یو ګړۍ غوږ کرار کړی، دویم وار یې ږغ وپېژندلی له "نه" سره سمه ورغله، دروازه یې خلاصه کړه.
د مولوي صاحب له مخه یې ویده ماشوم واخیست ، دوی پر هغه ځای کښېنستلو.
له حال احواله پس، مولوي صاحب پر ږیره لاس تېراوو ، په خونه کي یې شا و خواسره کتل، په دې چې دا ښځه دومره دلاوره ږغېږي ، داسي خو به نه وي چې یو څوک په دې خونه کي ورسره ویدېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په نصیحت کولو شروع وکړه ، په نصیحت کولو، کولو کې یې بیا د نکاح خبره ورياده کړه.
بختیالۍ مخ ور واړاوو، لاس یې له خولې واخیستو "دې خو به شرم نه لري له خدایه به نه وېرېږي ، تاسو خو له خدایه ووېرېږي ،د خدای جواب به څنګه وکړې؟ چې د یوه ظالم ملکداد جواب نه لري ، خدای به دا پوښتنه نه کړي درڅخه وه چې دې کونډې او وړو یتیمانو، په دې تورو دېوالو کې پنځه، شپږ میاشتې تېرې کړې ، تاسو یې یوه هم پوښتنه وکړه؟".
مولوي صاحب جېب ته لاس کړی تسپې یې راکښې "هو بختیالۍ ملامت یو".
نن د بختیالۍ سترګې له خپلو ماشومانو نه را اوښتې "مولوي صاحب ! که تاسو را شئ که نه شئ ، پر ما دا شپه و ورځ هغه رنګه تېرېږي ،ژړوي مې دا خای چې څنګه په دې دومره کلي کې یو سنت وهلی نشته چې راشي د دې وړو ماشومانو حال وکړي چې څه حال مو دی ، یو څه په کور کې لری که نه یا خو ناروغه نه یاست ،د یو ظالم له وېرې تولو سترګې پتې کړې دي ، څو میاشتې وشوې چې زه او دا واړه په دې سرای کې شپې او ورځې تېره وو ، بیا چې وار د ده شي، نه له دې خپلو سپینو ږیرو شرمېږی ،نه له ما ، نه د دې وړو یتیمانو له حقه وېرېږی.
تاسو که نه له خدایه وېرېږی، نه د ماشومانو له ازاره ، زه هم د مېړه هم د یتیمانو له حقه وېرېږم ،دا منم چې زه یوه ښځه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

، هیڅ مې هم په وس نه دي پوره ،دا به وکړم، مرګی به قبول کړم ، یتیمانو ته به د پلار قاتل نه کړم ور پلار".

نورو سپین ږیرو سوالونه بس کړو، خاموشه شول.

خو د مولوي خوله نه سره ورتله.

مولوي صاحب: "ته لېونی یې چې د ورې نجلی خبرې منې."؟

بختیالی اخیر خبره داسې ور خلاصه کړه.

"مولوي صاحب! دا خو به وخت ثابته کړي چې زه لېونی یم که تاسو یې لارې ، په دې سر خلاص کړی، چې پر دنیا نر ودرېږي په خدای که ما د ملکداد زوی وکړی".

دوی هم یوه ،یوه غارې تازه کړې، خپل ،خپل (څادرونه)یې وڅنډل، ولاړ شول ،شپه تېره شوه.

سهار ملکداد په خپله ورغلی "بختیالی زه سوال درته کوم، داسې وکړه دا زما زوی وکړه، ته یې ډېره خوښه یې".

د بختیالی بارې (جارو) په لاس کې وو ، د خونې ومخته په سرای کې ناسته وه، نه یې یوه کړه او نه بله

"ستا زوی نه کوم چې پر سر یې را وترې لا هم ،دا نېکي وکړه، ما له دې خپلو ماشومانو سره پرېږده ، زه له مېړه بېزاره یم ، نه مېړه کوم، نه یې شوق لرم".

ملکداد چې په دې پوه شو چې ښځه یوه خوا نه کوي، نو یې له خولې لاس واخیستو

"ستا څه خیال دی ، ما چې دې مېړه دومره په هنر وژلای شو ، نو دا ماشومان دې هم یو ، یو داسې په هنر وژلای شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه خوښه دې دا ده چې دا ماشومان دې یو، یو داسې په هنر در مړهٔ کړم لکه مېړهٔ، بله دا چې زما زوی په خوشالي وکړې، زهٔ د زوی پر غم نهٔ یم، پر دې یم چې تهٔ زما زوی وکړې، که دې سبا زامن لوی شي هم، دا شک به یې نهٔ راځي چې زموږ پلار دهٔ یا د دهٔ زوی وژلی دی".

بختیالۍ چې د دهٔ خبرې واورېدلې، بارې په لاس کې حقه حېرانه شوه او سوچونو واخیسته.

"یو خو یې زما مېړهٔ رامړ کړی او پهٔ ډاګه یې مني هم، بیا دا سر زوري، د ماشومانو د وژلو تر وخت له مخه خبرتیا هم راکوي له دې زوی مړې څخه به پهٔ چل کار اخلم".

له څهٔ خاموشي پس یې ډېر پهٔ عاجزي وویل

"سمه ده، دوې شپې مهلت راکړه".

ملکداد "دوې نهٔ، درې ورځې مهلت درکوم".

له ځان سره یې واړه، واړه خندل، ولاړ شو.

دا پهٔ دغه شپهٔ د دینک کور ته ورغله، تو له کیسه یې ورته وکړه او هغه عکس یې ور کړی پر کوم چې ایډریس لیکلی وو.

دینک پهٔ هغه سهار وختي ملکداد ته ورغلی "زما ښځه ناروغه ده، که دې یو زر دوه روپۍ راکړې، ډاکټر ته یې ورم".

ملکداد خندل چې روپۍ یې ور کولې "هلکه دا د یار ښځه خو دې پوهـ کړه، که در څخه مني چې دا زما زوی وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ یې له لاسه روپۍ نیوې "سمه ده، تهٔ فکر مه کوه چې زهٔ له هغې خوا راشم".

دی پهٔ دروازه کې ولاړ وو، د بختیالۍ د کور پهٔ خوا یې کتل "مابنام ته بهٔ راځې؟".

دهٔ هم د بختیالۍ د کور پهٔ لور سترګې وراړولې، پهٔ زړهٔ کې یې پهٔ خپل کردار خندل "نهٔ دوې شپې پر هغه خوا کوم، د لور مې اوس کال وشو، نهٔ زهٔ ورغلی یم نهٔ یې مور، دوې شپې له لور سره کوم".

دهٔ بېرته مخ د دینک پهٔ خوا واړاوو، کتې، کتې ویې خندل "هلکه دینکه دوې ورځې پس خو بهٔ یا نوره وې یا نسکوره".

دینک روان شو، خپله ښځه یې ډاکټر ته بوتله، د شپې بختیالۍ خپله غوټه تیاره کړه، څو واره ووته، شاوخوا یې وکتل، څوک نهٔ وو، نهٔ د چا درغ وو.

خپل ماشومان یې پوه کړو "که چیرې توخه در تلهٔ، پر خولهٔ لاس نیسئ".

ځان یې ښهٔ مطمئینه کړی، ماشومان یې تر لاس ونیول، د دېوال له سايې سره، د څورلسم د سپوږمۍ پهٔ رڼا کې یې ډېر پهٔ چټکې ګامونه ښودل چې سپوږمۍ بهٔ پهٔ وورو کې پټه شوه، د دې بهٔ سا سمه شوه، لکه چې وایې "اوبو اخیستی څګ ته هم لاس اچوې".

یو وخت یې شرنګی تر غوږ شو چې تر شا یې وکتل، سپی ور پسې وو، مېږوی یې کنبلي وو، د غاړې ځنځیر او مېږوی یې شرنګی کاوهٔ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې که له وېرې ږغ تر خولې نه وتو بیا یې هم دا هڅه کوله چې لوتې ور غورزوي، سپي وکړځي.
د محمددین د انارو تر باغه، په باغ کې څه تګ مشکل وو، د ونو او بوټو په وجه، ځکه څه وځنډېده.
چې دا ور ورسېده، دینک د موټر ډرائیور د بر ستړی کړی وو، په څه شوه، څه شوه هغه ستا ښځه.
دی نه وې، ته ما په یو بلا وخورې.
چې بختیالی و ماشومان ور ورسېدو، پر ډرائیور د اختر ورځ شوه.
دومره په تازیله یې موټر روان کړی لکه یو څوک چې دی ویني، ور پسې وي.
یو زوی یې په روان موټر کې، په سپي پسې تر شا کتل چې سپی پاته شو.
ده په ژړغوني ږغ وویل "مورې! زموږ سپی؟".
دې زوی پر مخ مچ کړو "زویه! دینک کاکا بیرته راځي، کور ته یې بیا یي".
په لارې هغه ښار ګوټی راغلی، په کوم کې چې د دینک د لور کور وو او هم موټروان د دې ښارګوټي وو.
د لور کور یې له لرې وه بختیالی ته ور وښودی.
په تلو، تلو کې، وسهار ته نزدې یو بل ښارګوټي ته ورسېدو ،دوی شپه په ناسته تېره کړه، ډرائیور ویده شو.
سهار چې یې لمنځونه وکړو. چای یې وڅښلې بیا یې مخه وکړه ،ماښپین قضا وو چې هغه ښار ته ورسېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ماشومان ډېر حېران ول چې دا بیا څه رنګه ځای دی، څومره ډېر موټران دي پکي چي کله یې د خره ټانګه ولیده ،ناري کړې "ادي ادې هله وی پۀ خره یې ګاډی پسې کړې ده ، سړی پکي ناست دي"

بل چې رکشه ولیده ورته حېران و چي دا بیا څه رنګه شی دی په درو پیو روان دی ، په ښار کې ماشومان روان وو ، دوی ورته په سوچ کې وو چي دا خو یې زموږ رنګه کالي نۀ دي ، لمن یې نسته ، تر شا د چا توره تېلۍ ده چا شنه تېلۍ چا رنګ په رنګه لوتي تړلې وې ،دوی پوښتنه هم نۀ شوه کولی چي دا څنګه شیان دي ، خو بس حېران دریان یې یو بل خوا ته کتل۔

ډرائیور پۀ ښار کې یې یو چا ته هغه ایډریس ورښکاره کړی، هغۀ داسې وویل"سیده ورځئ، تر هغه وخته چا ته مۀ دربېږئ ، تر څو چې یو لوی چوک د راځي ، پر چوک له یو چا پوښتنه وکړی، هغۀ بۀ یې در وښایي، ډېر مشهوره سړی دی ، هر څوک یې پېژني " پر چوک یې له یو چا پوښتنه وکړه، هغۀ یې دوکان ته لاس ونیوو

"هغه مخامخ دوکان یې دی" دینګ ور کښته شو ، دوکان ته ورغلی ، یو سپین ږیري سړي ته یې هغه ایډریس ورښکاره کړی۔

هغۀ چې لیکلي ولیدل، یو ګړی پۀ سوچ کې لاړ ، هم پۀ هغه سوچ کې یې کاغذ واړاوو چې عکس ته یې پۀ غور وکتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس یې وپېژندلی ، په سپینو چشمو کې یې سترګې دینک ته ور واړولې، په وره خندا کې
"وبخښه، بېخي ډېر وخت تېر شوی دی ، د تورکاڼي د اینځر زوی یې؟ ".
دې چې د شاه جي و تکو سپینو وېښتانو ته کتل "نه نه نوم مې دینک دی ، صرف مې د اینځر لور او لمسیان تر تا پورې را وستل، ما ته اجازه راکړه ، زه ځم ، د کرایې موټر مې راوستی دی".
دې چشمې له سترګو لرې کولې "د خدای بنده، خو په بس کې به را تلاست ، دومره کرایه؟ ".
له ډېره سته پس، شاه جي رخصت ور کړو.
دینک روان شو، پر شا یې ور وکتل "د خدای په امان، نوره کیسه به بیا بختیالۍ درته وکړي".
بختیالۍ او ماشومان یې د دوکان مخته کښته کړو، دی روان شو،شاه جي له بختیالۍ سره روغبړ وکړ،د خپل همسایه رکشه یې را وغوښته ، بختیالۍ او ماشومان یې کور ته ولېږل.
کور ته چې ورغلو ، د رکشې والا د شاه جي ښځه پوهه کړه چې "دا د شاه جي مېلمانه دي ، بېخي له لرې راغلي دي، باید ښه خدمت یې وکړې ".
د شاه جي ښځه جبینه په پښتو پویده، خو وئیلای یې ښه نه شوه ،په ډېر زحمت یې بختیالۍ په خبرو پوهوله یا پوهیده.
جبینه د بختیالۍ او ماشومانو ته ډېره حېرانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېرانه پهٔ دې وه چې دې پښتنې ډېرې لیدلې وې ، د ښار نهٔ ، د غرنو.

د دې اوږدو جامو او لړلو ماشومانو ته بهٔ خود حېرانه وه ، چې نهٔ یې داسې جامه لیدلې وه، نهٔ یې داسې لړلې ماشومان ،ماښام شاه جي هم راغلی، له بختیالۍ یې ښه د کور ، بابا او ټولو پوښتنه بیا وکړه.

له ډوډۍ خوړلو پس، شاه جي لاس پهٔ دسمال پاکول ویې خندل "بختیالۍ لورې ! که ستا پهٔ یاد وي چې ستا بابا بهٔ ویل چې یو متل دی (مور مېلمه له هوره پس پوښتو) اوس نو حال راکړه، تهٔ او ښار ته له دې ورو ماشومانو سره راتلهٔ"؟

بختیالۍ شاه جي ته مخامخ ناسته وه ، خپل لستونی یې د پکي پهٔ ډول د ګرمۍ پهٔ وجه ښوراوو.

له هغه وخته یې کیسه شروع کړه چې دی ورغلی، د دوی پهٔ کور کې او سېدهٔ.

پهٔ غږهٔ کې یې سروې کوله ، نقشې یې جوړولې بیا تر دغه ماښامه چې دا له شاه جي سره، د دهٔ پهٔ کور کې ناسته وه.

جبینې د دې د ماشومانو ځایونه هوار کړو ، یو، یو ویده ېدل، ټول ویده شول.

شاه جي که څه هم د بختیالۍ ومخ ته کتل، خو سوچ یې پهٔ هغه تېر وخت او د دې د بابا پهٔ کور کې وو.

بې پامه یې اوف کړو، ولاړ شو، پر لمانځهٔ ودرېدو.

بختیالۍ ته ور پهٔ یاد شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ریښتیا، ریښتیا، شاه جي چې بۀ لمونځ کاوۀ، یو خویې لاس پر نامۀ نۀ نیول او بل یې د خاورو ټیکۍ مخته شوده".
شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورد کولې دۀ څنګلې، بختیالۍ ته یې وغږېدو "زۀ او جبینه پۀ دې کور کې دوه پۀ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادۀ او بچیانو خاوند دی، د څنګ پۀ سرای کې اوسي، یوه دي پۀ دې ده چې له موږ سره پۀ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پۀ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه در کړم، تۀ او خپل بچیان پکښې اوسی".
بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زۀ او بچیان بۀ پکښې اوسو".
شاه جي دېوال ته نږدې شو، شا یې وهله "سمه ده چې څنګه تۀ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څۀ اسانه دي".
شپۀ سهار ته نږدې وه چې دوی تول ویده شول.
بختیالۍ ته دا څۀ عجبۀ ښکارېده چې هلته یخ وو. موږ پۀ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ریښتیا، ریښتیا، شاه جي چې بۀ لمونځ کاوۀ، یو خویې لاس پر نامۀ نۀ نیول او بل یې د خاورو تیکۍ مخته شوده".
شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورډکولې دۀ څښلې، بختیالۍ ته یې وغږېدو "زۀ او جبینه پۀ دې کور کې دوه پۀ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادۀ او بچیانو خاوند دی، د څنګ پۀ سرای کې اوسي، یوه دي پۀ دې ده چې له مونږ سره پۀ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پۀ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه درکړم، تۀ او خپل بچیان پکښې اوسی".
بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زۀ او بچیان بۀ پکښې اوسو".
شاه جي دېوال ته نزدې شو، شا یې وهله "سمه ده چې څنګه تۀ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څۀ اسانه دي".
شپۀ سهار ته نزدې وه چې دوی تول ویده شول.
بختیالۍ ته دا څۀ عجبۀ ښکارېده چې هلته یخ وو. مونږ پۀ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا موږ ستاپهٔ ځای کې یوه شپهٔ هم وکړو ،له موږ سره روپۍ ډېرې دي، تهٔ صرف وما او زامنو ته لار ښودنه کوه، نور موږ له تا هیڅ هم نهٔ غواړو".

شاه جي خاخان له ځان سره بوتلو ، له بختیالۍ پهٔ پته یې د کور پر سامان، څه د ځان روپۍ ور کړې ، سامان یې راوړو.

بختیالۍ خپل کور سم کړو.

شپهٔ یې د شاه جي پهٔ کور کې وکړه، پهٔ سبا له خپل کور ته دا او زامن بیا ده نوي کور خاوندان شول

یو څو ورځې دې و ماشومانو داسې محسوسوله، لکه خوب چې ویني، د ښار پوخ کور ،د برق رڼا چې د شپې او ورځې بېخي فرق نهٔ وو.

میاشت تېره شوه.

یو سهار شاه جي دوکان ته تلو، د دوی پر کور ورغلو، له حال احوال کولو پس یې له بختیالۍ پوښتنه وکړه "د څهٔ ضرورت خو نشته؟".

بختیالۍ چې د جامو له مینځلو را ولاړه شوې وه، خپل غړلې لستونې یې خوراوو "نهٔ نهٔ شاه صاحب، د هیڅ ضرورت نشته ،که چیرې د یو شي ضرورت پېښ شو ، ضرور بهٔ درته وایم ، پر دې که صلاح راکړې چې خاخان پر یو کار ولګوو؟".

شاه جي چې لاس پر دېوال کښېښوو "ا خو ډېره ښهٔ خبره ده، تاله خاخانه پوښتنه کړې ده،دی کوم کار کولای شي یا یې کوم کار خوښ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيالی چې هغسې ولاړه وه "هسې يې پر يو کار ولګوه، په مزدورۍ کې کله دا وو چې دا کوم دا نه کوم".
شاه جي چې خپلې چشمې په سپين دسمال (چې يوه شنه ليکه هم پکښې تېره شوې وه) پاکولې "نه نه داسې نه ده، خبر زه به سوچ پر وکړم".
په دې بله ورځ شاه جي ورغلی، يو هلک بل ور سره وو، خاخان يې ور سره کړو "له دې هلکه سره لاړ شه، څو ورځې په ښار کې تېره کړه، هلکان به ووينې، څوک څه کار کوي، څوک څه کار، چې کوم کار دې خوښ شو، وماته به ووايې، هغه کار به که خبر وو، په صلاح شروع کړو".
خاخان لاړو، څو ورځې يې له هلکانو سره تېرې کړې، چا ګنجی، چاصدری، چا د پلاستيک لو تې، چا نسوار خرڅول، چا کاغذونه ټولول، چا څه او چا څه خرڅول.
په څو ورځې پس شاه جي له خاخانه پوښتنه وکړه "کوم کار دې خوښ شو؟".
خانان چې خپله خړچنه ګوته په غاښو کښېکښله "زما د پالش کار خوښ دی".
شاه جي يوه دوکان ته بوتلو، يو وړوکی صندوخ، برش او پالش سور او هم يې تور ورته رانيول.
خاخان چې له هغه دوکانه ووتو بيا يې ناره کړه "پالش، پالش".
د پالش کار يې شروع هم په دې کړو چې دهٔ ته دا نارې ډېر خوند ورکاوؤ، پالش، بوټ پالش، يوسړي خپلې څپلۍ ورکړې "دا را پالش کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ چې خپلې ور واخیستې، تر ډېره په سوچ کې ورته ورک وو.
هغه پر ږغ کړو "هله ماشومه، زما کار دی، ټوله ورځ خو به پردې ځای نهٔ یم ناست".

دهٔ د پالش ډبې خلاص کړو ، پالش ورکول یې شروع کړو. هغهٔ پر ږغ کړو "هلکه یوار خو یې په اوبو صفا کړه".

خاخان چې د هغهٔ سړي په خوا ور وکتل "ټولې پریولم ؟".

هغهٔ چې د دهٔ ور کړې چپل په پښه کړو، ور ولاړ شو "نهٔ نهٔ. ستا اوله ورځ ده که څنګه؟".

خاخان چې په لاس کې یې د هغهٔ سړي خپلې وه "هو".

هغهٔ زړهٔ سواند سړي خپلې په خپله ورسره پالش کړې.

بس کار یې له هم دې ځایه زده شوو، ورځ یې تر ماښامه په ښار کې تېره کړه، ماښام چې کورتـه ورغلی ، شپېته روپـۍ مزدووري یې کړې وه.

دا ډول سهار تلو، ماښام راتلو ، روپۍ یې راوړلې، کله لږ کله ډېرې، یـوه ورځ چـې پـهٔ ښـار کـې روان وو ، نـارې یـې وهلې "پالش، بوټ پالش".

یو سړي ور ناره کړه، دی ورغلی، هغهٔ خپل بوټونه ور وو کښښو "دا پالش کړه. ښهٔ پالش ور کړه، هسې یې په رنګ مهٔ رنګه وه".

چې په دوکان کې یې پمبهٔ او جوړې بسترې خرڅولې.

دوه مزدوران یې د دوکان تر مخ، پر پاخه سړک ناست وو، په بستره کې یې پمبهٔ اچولې وه، په لرګو یې پکښې ټکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار له دهٔ پوښتنه وکړه "ماشومه! داسې کوربهٔ نهٔ وي در معلوم چې سپین سرې لري، زموږ کار ډېر دی، بسترې بهٔ پهٔ مزدوري ورکوو، پهٔ کور کې بهٔ یې جوړوي".

خاخان "هو یوه را معلومه ده، خو زهٔ بهٔ حال وکړم".

بوتونه پالش شو، خپلې پنځه روپۍ یې را واخیستې، روان شو، د دوکاندار بیا له شا دږغ شو "ماشومه! که یې چیرې ماشین نهٔ درلودی، مشین بهٔ هم موږ ورکړو".

ماښام چې کورته راغلی، مور ته یې د دوکاندار کیسه وکړه ،مور یې ډېره خوشاله شوه.

له ډېرې خوشالۍ یې سر،سرتور کړی "شکر دی خدایه ،زما خو دا خیال وو چې بې مېړهٔ او بې خپلو د ژوند شپې او ورځې نهٔ تېرېږي.

زویه دا خو ډېر ښهٔ کار دی.

،زهٔ بې کاره پهٔ کور کې ناسته یم، دا کار ځینې راوړه، ښهٔ دی، یو بهٔ ما و د زرینې وخت پر تېروي ، بل بهٔ مزدوري را کوي".

خاخان سهار دوکاندار ته ورغلی، یو مشین څلور ،پنځه بسترې یې ځینې راوړلې ، ټول پر روزګار شول.

ورځ تر هغه بله ټول پهٔ ښهٔ رنګ کېدو ، هم یې روپۍ پیدا کولې، دا ډول خاخان خپل پالش کاوهٔ، مور ته یې بسترې راوړلې ، روپۍ چې بهٔ د دوی تر ضرورت زیاتېدې ،هغه یې شاه جي ته ور کولې.

یو ورځ خاخان د پالش صندوخ پهٔ کونج کې کښېښوی "مورې! زهٔ د پالش کار پرېږدم ،پهٔ هوټل کې کار شروع کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې سترګې یې د پالش په صندوخ کې وې "زویه ! د هوټل کار به ګران وي، نه به یې شې کولای".

خاخان یې کمبلې پر فرش وغځېدو،

"مورې ! ځان به پرې وګورم، که چیرې ګران وو، پرې به یې ږدم، د پالش کار خو بیا هم شته".

بختیالۍ چې کمبله هواروله

"زویه ! له شاه جي سره به مشوره وکړو".

خاخان چې را پورته شو، د کمبلې په لور روان وو "سمه ده مورې ! سبا به زه شاه جي ته ورشم".

بختیالۍ چې د هوارې کمبلې وخنګ ته کښېنسته "نه نه زویه، زه به خپله ورځم".

بختیالۍ سهار وختي د شاه جي کور ته ورغله چې خاخان داسې وايي "ما په یو هوټل کې کار موندلی دی، زه په هوټل کې کار کوم ستاڅنګه خوښه ده؟".

شاه جي چې یوه وړوکې کتابچه یې په لاس کې وه "کار دې کوي، بې کاره دې نه کښېني، ګټه دې نه راوړي، خو کار دې نه پرېږدي".

له دې ورځې خاخان په هوټل کې کار شروع کړو، د هوټل کار که څه هم ګران وو بیا یې غرمه او ماښام ښې غوښې هم ور کولې. په اوله ورځ چې د هوټل مالک لمانځه ته لاړ، دی پر چوله ولا دو چې چائینکه به پخه شوه، تویده، ده به له وار خطایي د خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، سپنکی خولی له سره را واخیسته. چاٸینکه بهٔ یې پهٔ ونیوله، له چولې بهٔ یې را ویسته.

ډېره موده یې پهٔ هوټل کې کار وکړو ، د هوټل مالک ډېر ځینې خوشاله وو.

یوه ورځ خاخان نهٔ راغلی، له هغې ورځې ورک هم شو، د هوټل مالک بهٔ تل دا فکر کاوۀ چې "دا څه شو؟ حساب یې هم پاته دی، نهٔ یې دی وړی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

7

کله چې د بختیالی دویم زوی محیب الله د اووه کلونو شو، شاه جي پهٔ سکول کې داخل کړی.
یو څهٔ وخت یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو، اوس نو هغه وخت نهٔ وو چې محیب یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بیولو.
یوه ورځ خاخان له وروره سره پهٔ دې وختي ووتو، چې پهٔ سکول کې یې څو کاله وشو، یو څهٔ زده کوي هم ، که هسې ورځي وخت تېروي.
له استاده بهٔ یې پوښتنه وکړې بیابهٔ خپل هوټل ته لاړ شي
له مور سره پهٔ کور کې زرینه او تر ټولو وړوکی ورور چې اوس د پنځو کلونو وو، حبیب الله پاته شو.
د بسترو دوکاندار خپل موټر راوستو، د دوی له کوره یې جوړې بسترې وړلې ، د موټر دتلو پهٔ وخت کې، حبیب له شاپهٔ موټر تال شو.
موټر چې د دوی له کوټې بله کوڅه ته ګرځېدو، حبیب له موټره ټوپ کړو، سر یې پر پاخهٔ سړک ولګېدو چې ښځي یې اندازه وینې یې له مات تندي څخه تلې چې اکثره خلګو ویل "یو رګ یې پرې شوی دی".
د کوڅې پهٔ سر کې، د دوی همسایه هندو دوکاندار، پهٔ بل موټر کې واچاوؤ، هسپتال ته یې یو وړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل زوی یې بختیالی ته ولېږلو چې هسپتال ته دې راشي.
هغهٔ د موټر والا دوکاندار چې (د دوی له کوره یې بسترې اخستي وې) خه تللی وو، له شا یو سکوټر والا ورغلو"پهٔ موټر دې له شا یو ماشوم ټال وو، ولېږدو".
هغهٔ هم خپل موټر بېرته را غبرګ کړو، هسپتال ته ورغلی چې دی ورسېږدو، رام داس خپله وینه پهٔ لېبارټري کې بدله کړې وه، پهٔ بدل کې یې د ماشوم له وینې سره سمه وینه راوړې وه.
پهٔ دې وخت کې ترسیم مسیح هم راغلی چې هم د دوی همسایه وو، هم یې پهٔ دې هسپتال کې د صفای ډیوټي کوله.
چې هغه وینه پرختمېدو شوه، ډاکټر نارې کړې " یو ګوډی وینه نوره هم پکار ده".
ترسیم چې د ډاکټر له را وتو سره سم ولاړ شو "رام داسه! د دې ګروپ د وینې یو سړی وماته معلوم دی ، زهٔ یې راولم".
رام داس ناست وو ، د ولاړېدو هڅه یې کوله "ترسیمه! ستا وینه بهٔ بدله کړو، دی نهٔ وي هغهٔ سړی رانهٔ شي".
ترسیم روان وو، مخ یې پر شارا واړاوو "دستي یې راولم".
رام داس: "درسره را بهٔ نهٔ شي، یا بهٔ پرځای نه وي".
ترسیم: "نهٔ نهٔ خنګه بهٔ نهٔ راځي".
یو ګړی وروسته ترسیم خپل ورور جهدي راوست، له هغهٔ یې وینه وکښه، چې وماشوم ته دویم ګوډی وینه ور جاري کړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي، بختیالی اوخاخان هم راورسېدو چې کله بۀ یې ورو کي زوی زګېروی شروع کړو، دا بۀ یې اختیاره ور ولاړه شوه "جار، قربان مور د جار شه، مور دې صدقه شه، چې د خدای در باندي لوربېږي، مور څۀ کولای شي، جار خدای پاک دي دا خوږ در څخه واخلي ،جار خوږ دې پر کانو او بوټو شه ،خپلي لاړې دي دوا شه".

له هره آه سره یې دا ویل ، ورته ولاړه بۀ وه.

د ماشوم دوې شپې، دوې ورځې پۀ هسپتال کې وشوې.

د کوځې نر او ښځې راتلو سُني، نۀ شیعه، نۀ عیسای او نۀ هندو پاته شو.

ټول بۀ پۀ ورځ کې یوار راتلو، پۀ هغۀ ساعت خاخان لا هم نۀ وو.

د حبیب حالت ښه نۀوو ، ګړی پۀ ګړی یې رنګ تغیر خوړلو.

بختیالی ټوله شپۀ پۀ ناستې ورته تېره کړله.

سهار له لمانځۀ وروسته چې بختیالی د زوی کتو له راغله چې ګوري یې، حبیب هیڅ حرکت نۀ کوي. نارې یې کړې "هله ډاکټر صاحب! هله دا حبیب ولي نۀ ښوري ؟".

نرسې پۀ منډه ډاکټر راوستو، ډاکټر له کتلو وروسته، نرسه ته پۀ هغه ژبۀ یو څه وویل، چې دانه پۀ پو هېده.

ډاکټر روان شو، نرسې یې : پزې او خولې څخه پائپونه کښلو، دا یې سر ته ولاړه وه، پر سر یې لاس ور ینبی وو ، له سترګو یې اوښکې څڅېدلې ،شا و خوا یې ونورو ناروغانو ته کتل او د زړۀ له زوره یې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب وفات شو، د کوڅې ټول خلک ورغلو چې کله له هسپتاله کورته راغلو، خپل وړوکي زوی یې د کوڅې خلکو یو وړی، خاورو ته یې وسپارلی.
له هغه وروسته به بختیالی اوخاخان دې ته حېران وو چې داخلک خو نهٔ زموږ د ژبي دي، نهٔ د مذهب بیا ولي نهٔ ځان سپموي نهٔ مال ؟.
څو، څو واره هغهٔ دوکاندار، له څو کسانوسره (چې د دې زوی یې پهٔ موټر وژلی شوی وو) د دوی کور ته ورغلی "مابهٔ بخښې، له ماخطا وشوه، اوس تاسو پور راباندي پېدی، زهٔ بهٔ یې درکوم".
بختیالی تر دې خبره نهٔ شوه تېره چې "وروره ستا له ماسره څهٔ دښمني وه، داپېښه وه وشوه، مابخښلی یې، له ما خلاص یې، هم پهٔ دې دنیاهم پهٔ هغه". دوکاندار خاخان ته پهٔ دسمال کې غوټه روپۍ ورکړې.
بختیالی چې ولېدې "داڅهٔ دي؟".
دوکاندار "یو څو روپۍ".
"بختیالی ولوړل (قسم یې وخوړ) که زهٔ ستایوه روپۍ واخلم".
دوکاندار چې را ووتو، شاه جي ته یې روپۍ ورکړې "داپهٔ یو ډول پهٔ واخله. داڅهٔ ډول ښځه ده، ماپهٔ خدای که داسې غیرتمنه ښځه تر اوسه لیدلې ده".
روپۍ یې د شاه جي پهٔ لاس ورکړې، دوی روان شو. د فاتحې یو څو ورځې وروسته، غرمه وه، مور یې د دوکاندار له پاته بسترو، یوه نیالي پهٔ برامده کې هواره کړې وه، گندله یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شا د حبیب ږغ شو "موري ! وه موري !".
دې تر شا وکتل ، چارپېره تور دېوالونه یې تر نظر ویستو، حبیب نهٔ وو.
له ځان سره یې پهٔ سو که، افسوسناکه اواز کاکړۍ ویلې

پر دنیا نازک له کمه لېونی و ږغېدمه
مور یې خنګه هېره وي سې جنازه بل زبان وړي
شک بهٔ کاږم نهٔ راځي د دوري نشتـه دروازې
دا د ده د خپل خپلوي اوس د هندوان قربان دي
ستا دزړهٔ پر دېوالو د مرګ تاریخ لیکم ګرانو
چاته نهٔ دي ورښکاره تاکې مه ستاله غمو زړهٔ
زما پهٔ غم نهٔ راګډ ږي خاندي خلک ګرانه ګایږي
خله خوري مه سږي زړهٔ ستا پر دوري کاني پراتهٔ
ستا لمبې مه زړهٔ سوځي صبر د راکې الهي
لمر د سوځي مځکه سره پر تا د رب وکي سایه

مور یې پر خپل ورو کې، وفات شوي زوی، جوړې کړې کاکړۍ ویلې
محیب پهٔ دروازه کې ودرېدو، د مور پهٔ ژړغوني ږغ کې یې کاکړۍ غاړي اورېدلې، چې پهٔ دروازه کې پهٔ درېدو سترړی شو، دننه ورغلی
مور چې دی ولیدو، ستن یې پهٔ نیالي کې جګه کړه، ولاړه شوه، اوبهٔ او ډوډۍ یې ورته راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

8

خاخان پرېولى سر ږمنځلى "مورې! نن مي يو كار پيدا كړى دى ، كه ستاخوښه وي"-

بختيالۍ چې سترګې يې د دهٔ پهٔ خوا ور واړولې "زويه څنګه كار؟"-

خاخان چې خپله سپينكۍ خولۍ پر سر كوله "مورې! د سنېماپهٔ مخ كې يو كبابي دى، دسيخانو كباب او شربت خرڅوي-

دى بهٔ ناست وي، زهٔ بهٔ چې فلم شروع وي، كباب او شربت دننه ورورم، پر خلكو بهٔ يې خرڅوم"-

بختيالۍ چې د دهٔ له لاسه ږمنځ رانيوله "زويه داسنېما يې بياڅهٔ بلا ده؟"-

خاخان پر مخ غوړ لاس تېراوو "مورې! تا تر اوسه د سنېما نوم نهٔ دى اورېدلې؟"-

بختيالۍ د ولاړېدو پهٔ وخت "نهٔ زويه نن يې دا دى ستاپهٔ خولهٔ كې اورم"-

خاخان واړه، واړه له ځان سره خندل "مورې سنېماداسې ځاى دى چې پهٔ سونو خلګ ورته راځي، ناست وي، تنداره يې كوي ، كله د ښځو رحسونه (رقصونه) كله جنګونه پكې كېږي"-

بختيالۍ چې پهٔ ګونجې تندي، تونده لهجه ورته وويل" نهٔ نهٔ زويه .داسې ځاى ته بهٔ نهٔ ورځې چې جنګونه پكې كېږي ،كه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې جنګونه په در کولای، له خپله کلې به په شپه نه راتلم، ګوره ګوره چې ور نه شې"-

خاخان شوندان په غابنو کې نیولی وو چې وره خندا یې ښکاره نه شي "موري په ماڼۀ کوي، زه خپل شربت اوکباب پکې خرڅوم، دوی دې خپل اتڼونه او جنګونه سره کوي"-

بختیالۍ چې د ډمنځي غابنونه په یوه واړه خلي پاکول "نه نه زویه د بل ګولۍ یا به لرګی درباندې ولګېږي"-

خاخان کټ کټ وخندل "موري داحقیقت نه دی، دا د برق په زریعه پر دېوال عکسونه ښکاره کوي ، دا نور خلک ورته ناست وي، ننداره یې کوي، تا تر اوسه اورېدلي دي چې د جنګ خلک ننداره کوي یا شربت وکباب پکې خرڅوي، په جنګ کې خوخلک ګوابنې کوي"-

بختیالۍ چې د حیرانتیاپه حالت کې، د ډمنځي پر غابنوخپله ګوته تېروله "زه هم حیرانه شوم چې دا اوس څنګه خلک دي چې د جنګ ننداره کوي،زما لېونی بیا د ګوابنې پر ځای شربت و کباب پکې خرڅوي-

سمه ده زویه، د شاه جي هم دغه صلاح ده، چې د دۀ کوم کار خوښ وو ، هغه دې کوي"-

دا خو هسې عذر وو ، حقیقت خو دا وو ، چې و دۀ ته د عکسونو جوړولو کار ډېر خوند ورکاوو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلی له هغهٔ مصورسره یې کار شروع کړو ، چا چې بهٔ د نوي راغلي فلم د مشهورتیاد پاره ،غټ غټ عکسونه جوړول او پهٔ چوکونو به یې ځړول-
له هغهٔ سره یې ډېر پهٔ مینه او خلوص دا کار کاوۀ- بېخي ډېره موده یې د استاد جوړ کړي عکسونه رنګول او وړل پهٔ چوکونو بهٔ یې ځړول-
استاد یې پهٔ بدل کې یو د غرمي ډوډۍ، هر ماځیګر د جېب خرڅه ورکوله-
د هغه روپۍ خرڅولې نهٔ ،جمع کولې یې ، کاغذونه او قلمان یې پهٔ اخیستل-
ماښام چې بهٔ کور ته ورغلی، دی وو او عکسونه جوړول بهٔ وو- د مور بهٔ یې هر سهار دعوه وه "تولهٔ شپهٔ پر بتانو تېره کړې، اوس خونهٔ د دین شوې، نهٔ د دنیا ،نهٔ لمونځ کوې ،نهٔ اودس، نهٔ دې پهٔ دې دومره وخت کې دوې روپۍ کور ته راوړې-
دا ډول پهٔ دعوه او شنه زړهٔ درست کال تېر شو، نهٔ یې د مور خولهٔ سره ورتله ،نهٔ دهٔ دا کار پرېښوی-
یو ورځ یې مور مخه وکړه، شاه جي ته ورغله، توله کیسه یې ورته وکړه-
شاه جي پهٔ سپینکوتي دسمال سترګې پاکولې، مخ یې ور واړاوو
"بختیالی ! اوله ورځ مي درته وویل، هلک وخپل مخ ته پرېږده، کار مهٔ پهٔ لره، ستاخهٔ خیال دی ،خاخان بهٔ تاوانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته راوړي، نۀ بې راوړي، بې غمه شه ،خانان زۀ د پر بنۀ پېژنم ".

بختیالۍ چې شاه جي دسمال نغښتی، دې بې ولاس ته کتل" اوس خو درست کال وشو، نۀ بې يوه روپۍ کورته راوړه او نۀ بې غوږ له ګوته ور وړې ده، د الله اکبر د پاره"-

شاه جي چې خپل نغښتی دسمال جېب ته کاوۀ" بختیالۍ دا لمونځ چې نۀ کوي، پۀ دې ملامت دی، دابۀ ورته ووایم لمونځ بۀ کوي، پر کار نۀ شم ورته وئیلای، کار چې ددۀ خوښه ده هغه کار دې کوي، چې روپۍ پکې تاوانه وي ،که هغه کوي چې روپۍ پکې ګټې"-

له کوره سم سره را ووتو ،چې راغلو خاخان ویده وو، مور له خوبۀ را پورته کړو-

اتۀ بجې کېدونکې وې ، چې دا ورځ د جولای د میاشتې دوویستمه وه-

چې دۀ مخ ومینځلی، مور بې چای راوړلې، شاه جي او خاخان چای څښلې، شاه جي خاخان ته خبره وریاده کړه "خاخانه دا مور در څخه ګیله منه ده،ته ولې لمونځ نۀ کوې ، تر غرمې ویده بې "؟-

خاخان چې سر کښته ځوړلی وو، را پورته بې کړو ،د شاه جي پۀ لور بې ور کتل" له دې واره مې تۀ او مورکۍ وبخښې بل وار بۀ داسې نۀ کوم"-

شاه جي ولاړ شو "زۀ ځم، خو ته بۀ قول راسره کوې"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې شاه جي ولاړ وو، پۀ ناستې يې د شاه جي ومخ ته کتل"هو قول دی"-

پۀ دې ورځ چې ورغلی، استاد ته يې وويل "د دې اوس راغلي قلم تول عکسونه زۀ جوړوم، ته هسې راته گوره"-

جامې يې بدلې کړې او رنگونه يې راواخيستو، د عکسونو پۀ جوړولو يې شروع وکړه، استاد ناست وو، ورته کتل يې چې کوم ځای بۀ يې ناخوښه شو ، دۀ ته بۀ يې اشاره وکړه، يابۀ يې پۀ خپله قلم ورواخيستو-

داډول عکسونه تول مکمل شوو، چې کله وارد ليکلو شو، نو استاد قلم پۀلاس ورکړو-

دۀ ډېر پۀ معصومانه انداز قلم او رنگ پۀ لاس کې راواخيستو-

خاخان "استاد محترم! زۀ پۀ خدای که خپل نوم ښۀ وئيلای شم"-

استادچې پر چوکۍ ناست وو، د دۀ پر مخ يې د رنگونو تکي ليدو.

دۀ پۀ رنگېدلو لاسونو کې رنگ او قلم نيولي ،واړه واړه يې خندل.

خاخان"استاد محترم! تۀ يې پر کاغذ وليکه ،زۀ يې هغه ډول درته ليکم "استاد يو گړی پۀ سوچ کې ناست وو، پۀ دواړو لاسونو کې يې کاغذ ور غړاوو بيايې هغه کاغذ سره خور کړو ،يو څۀ يې پر وليکل. و دۀ ته يې ور کړو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د استاد محترم لیکلي دومره ښاهسته ولیکل، چې او ستاد محترم یې پهٔ چوکۍ کې ګوته پهٔ غاښ ورته ناست وو، چې کله کار خلاص شو.

استاد پوښتنه ځیني وکړه "تهٔ چې پهٔ الف،بې نهٔ پوهېږې بیادې دالیکل څهٔ ډول زده کړو؟".

خاخان چې د رنګ د ډبې سر بنداوهٔ" استاد محترم! دا زما له ډېره وخته شوق وو، هر ځای چې بهٔ ما ښاهسته لیکلي ولیدو، تر هغه بهٔ ما لیکل، نهٔ مي پرېښودل چې هغه لفظونه بهٔ مي هغه ډول لیکلي نهٔ وو.

دا لیکل خو مي له ډېره وخته زده وو، د عکسونو شوق هغه ورځ را پورته شوچې پر چوکونو مي غټ غټ لګېدلي عکسونه ولیدل.

بېخي ډېر وګرځېدم هغهٔ سړی نهٔ رامعلومیدو چې جوړوي یې څوک؟.

یو ورځ خو لا دا سودا هم را ولوېده چې دا د چوک یو عکس یو پور ته کړه، کور ته یې یوسه، پردې بهٔ یې زده کړې چې پهٔ کومه ورځ مي ستا دوکان ولید، زړهٔ مي دومره ښهٔ شو ،لکه د دنیا ښې او ښادۍ چې ټولې پر ما راغلې وي".

له هغې ورځي استاد مطمئینه شو چې خاخان بهٔ پر دوکان ناست وو، دی بهٔ بېغمه ګرځېدو بل یې ډېروکي تنخوا هم ور ولګوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېخي ډېر وخت یې له استاده سره کار وکړی ، اخیر هغه ورځ هم راغله چې خاخان له استاد سره خفه شو ، سبب یې دا وو ، دی څو ورځې دوکان ته نهٔ لاړو او له استاده یې اجازه هم نه وه اخیستې،نو استاد چې بهٔ دوکان ته راغلی دوکان بهٔ بند وو او کارونه بهٔ ټول نیمګړي پراته وو ، ګراکانو بهٔ پهٔ قطار کې پهٔ یوه خوله وویل چې کار کول مو پهٔ وس نه دي پوره بیا دوکان بند کړی ،ځهٔ ته مو خلاص کړی.

څو ورځې پس چې خانان راغلی، د دهٔ او استاد خبره تر له واوښته ، خانان چې له دوکانه روان شو ، د خپل استاد پهٔ ضد یې خپل رنګونه او قلمونه واخیستل پهٔ شابهٔ یې ګرځول، د دوکانونو بورډونه یې لیکل یابهٔ د بسونو او لاریو پهٔ اډو کې ګرځېدو ، پر بسونو او لاریو بهٔ یې لیکل کول.

پهٔ هغه ورځ یې له دې کاره هم نفرت وشو، پهٔ کومه ورځ چې یو ډرائیور یو ځهٔ لیکلي ورکړو ، دهٔ د لارۍ پر شا ښاهسته ولیکل

.

دی لا ده لارۍ شاته ولاړ وو چې یو ځوان راغلو ، چې د دهٔ لیکلي یې ولیدو ، پهٔ کټ کټ یې وخندل.

خاخان رنګونه او قلمونه پهٔ لوته کې اچول، پوښتنه یې ځینې وکړه "ولې دې وخندل؟".

سړي چې دواړه لاس پر یوه او بل تشي نیولي وو "ولې تا چې لیکل خندا نهٔ درتله؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان د اخبار پهٔ کاغذ له رنګه لاس پاکول "نهٔ! زهٔ خو هسې هغه لیکم چې څوک یې پر کاغذ را ولیکي".
سړي د خندا اوښکې له سترګو پاکولې "دخدای بنده! دا واوره، تا څهٔ لیکي دي؟
زارۍ مې ډیري ورته وکړې ، پلار یې راضي شو مور یې کونه ښوروینه .
او دغه رنګه ما ستا نوري لیکني هم لیدلې دي چې تا ډېري نا تراشي په کې کړي دي ،
ویشتلی مایې روغ بهٔ نشې، که طبیبان د مور مېړونه کړې میئنه"
پر یو ویګن مې ولیدل چې تا لیکلي وو ، کېنچ رازق ماما ، او داسې نور هم ، هلکه چې په پوهېږې نو بیا یې ولې لیکې ؟.

هغه ځوان ځیني رخصت شو ،او دی ډېر خفه شو ، له ځانه سره یې کست وکړو تر څو چې لیکل زده نه کړم ،په والله که یو لفظ هم ولیکم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

9

دینک ته تږوله شپه خوب نه ورتلو، دایې غوښتل چې ور شي، دوی ته د ملکداد د ناکرارۍ خبر ور ورسوي، دخوب د تښتېدو سبب یې هم دا وو چې یوه شپه ورته درسته کال شوه، تږوله شپه یوې او بلې خواته اوښتاو را اوښت.
سهارله چای څښلو سره سم، دینک له ښځې او زامنو سره دلوردکور په بهانه د خدای په اماني وکړه، روان شو.
څرک ته چې ورسېدو، یوه لارۍ راغله ور وختو، له لارۍ څخه ماځیګر بس ته وختو. تږوله شپه یې لاره ووهله، سهار نږدې وو چې بس واوښت ډېر پکې مړه او ډېر ټپیان شوو.
دینک او څه نور خلک یې د بې هوښۍ په حالت کې هسپتال ته یوړل، ډېرې شپې یې په هسپتال کې وشوې.
یو سهار ترسیم مسیح صفایي کوله، په نرۍ بانس پورې یې تړلی ګدړ، د شپږو کټونو په وارډ کې پر فرش وهلو، له هغه سرې سره ږغېدو چې د تللو د ناروغانو د کټونو سپین څادرونه یې بدلول او هم یې د دینک خبرې اورېدې، یوه بل سرې ته یې ویل.
که څه هم ترسیم سم په پښتو نه پوهېدو خو نمونه یې د دوی د ګاوندیانو اخیستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسیم چې د دوی کټ ته ورنږدې شو چې ترڅې خولۀ یې خلاصه کړه، له هغۀ سړي یې پوښتنه وکړه "داچاچا څۀوایي؟".
نااشناسړي چې له ناروغه سپین ږیري دینګ سره پر کټ ناست وو، یوه پښه یې لاندي ځړېده، هم یې ښوروله ،دی وایي "دلته زماخپلوان دي ،زۀ پۀ هغو پسې را رهي و م ، پۀ لارې داپښه را وشوه".
ترسیم چې د سپین ږیري مخته کتل
"اوس یې کور ور معلوم دی؟".
نااشناسړي چې هغه بله پښه هم له کټه کوزوله "نۀ دی وایي کور یې نۀ دی رامعلوم ، را وستي هم ما دي".
ترسیم چې د نااشناسړي له کټه لرې شوې څپلۍ ور نږدې کوله "بیا یې څنګه کور نۀ دی ور معلوم؟".
نااشناسړي چې خپله څپلۍ پۀ پښه کوله
"دی وایي رامې وستو، یو سړي ته مې حواله کړو، زۀ لاړم".
ترسیم چې وار بۀ نه وو ،مخ بۀ یې د دروازې پۀ لور واړوو ، بېرته بۀ یې مخ دۀاو سپین ږیري ته ور واړوه
"څومره وخت بۀ یې کېږي؟".
نااشناسړي چې هم ترسیم ته کتل "دی وایي بېخي ډېر کلونه یې کېږي، هغه وخت خو یې هلکان بېخي ماشومان وو، اوس بۀ پۀ ږیره وي".
ترسیم چې سترګې پټې آو رنې کړې ، له جیبۀ یې یوه دانه سګرېټ را وکښو، بل یې کړو له یوه کشه وروسته "هغه سړی در معلوم دی، وچاته چې تاحواله کړو؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نااشناسړي چې سترګې یې د دهٔ د لاس پهٔ سګرېټ کې وې"هو دی وایي شاه جي نومېدهٔ پر پلاني چوک یې دوکان وو".

ترسیم د دروازې پهٔ لوري کتل "دبختیالی زامن خاخان او محیب".

نااشناسړي چې سترګې یې د ترسیم پهٔ خړو بوټونو کې وې دی وایي

"هو".

دینک چې ترسیم ته مخ ور واړاوو"هو ! تر خولهٔ دي وګرځم دغه دي، تهٔ یې پېژنې؟".

ترسیم چې ناکراره غوندي وو ،نااشناسړي داسې محسوسوله، لکه له یو چا چې وېرېږي. مخ یې د دروازې له لوري سړي ته واړاوو

"هو ! زهٔ یې پېژنم ، کور یې زموږ پهٔ کوڅه کې دی".

دینک چې د مسخرو پهٔ ډول واړه واړه خندل "کاکا بهٔ دې تر ډېره جار شي" له ځان سره یې بنهٔ پهٔ زوره وهم خندل "ډېره خو نهٔ لري. کاکا بهٔ دې تر برېتو جار شي. که دې را خبر کړو".

نااشناسړي ته د دینک مسخرې خوند ور نهٔ کړو. پهٔ زړهٔ کې یې د ترسیم مسیح پر بوټونو او خیرنو جامو او تړلي سر افسوس کاوۀ . دی وایي "که دې را خبر کړو ډېر بهٔ بنهٔ وي، زهٔ بهٔ دعا درته کوم".

ترسیم لاړو . د بختیالی دروازه یې وټکوله . هلکان یو هم کور نهٔ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ او زرینه هسپتال ته ورغلې ، له حال احواله پس چې بختیالۍ د ډاکټر دروازې ته ورغله، په دروازه کې د ناروغانو ګڼه ګونه وه، دې په دروازه کې ولاړ سړي ته ووېل "له ډاکټرصاحبه یوه پوښتنه کوم".

د دروازې سړی :"مورې ! ته به انتظار باسې، تر هغه چې دا ولاړ خلک ور شي بیابه ته ورځې". تولو ولاړو خلکو ووېل "یوار مورکۍ پرېږده چې ورشي، مور به بیا ور شو".

بختیالۍ : "ورونو کور مو ودان".

ډاکټر: "ها څه دربانديشوي؟".

بختیالۍ": ډاکټرصاحب ! هغه زموږ سړی چې په بس کې خوږ سوی وو، اوس شکر دی ډېر ښه دی، که ستااجازه وي ، موږ به یې کورته بوزو، کور نزدې دی، که چېري په تکلیف شو درته رابه یې ولو".

ډاکټرچې یو بل چاته نسخه لیکله، قلم یې ودراوو، بختیالۍ ته یې وکتل "بس هغه دوا ورکوی ،د نور څه ضرورت نشته".

بختیالۍ چې په راوتو وه "سمه ده دا دوا به ورته واخلو" دینګ یې کورته راوستو.

غرمه محیب راغلی چې کاکایې په سترګو شو، سودا یې شوه، له موره یې پوښتنه وکړه "مورې! دا څوک دی او ځنګه راغلی دی ؟".

بختیالۍ : "زویه ! دا هغه دینګ کاکا دی موږ چې یې دلته راوستو" محیب له کاکاسره ډېر په مینه روغبړ، حال احوال وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام چې خاخان راغلی د کاکا سر او لاس که څه پټی وو، هم یې وپېژندلی. له روغبړه پس یې د دهٔ مخ ته کتل څېنې وېې پوښتل.

"خیر کاکاداڅهٔ در شوي دي؟".

دینک چې دخپل یوه یوه زخم وپټی ته کتل "زویه! دا خو داسې پهٔ لاره بس وواوښت".

خاخان چې د کاکا تر څنګانهٔ بالښت لاندي کاوؤ" ښه نور کور و کلی ټول ښهٔ دي، څنګه دی زما کاکا؟".

دینک چې هغه بله روغه پښه غزوله "زویه! ګزاره کوي، پخوانو ښهٔ ویلي دي "د ظلم پای تمام دی" د هغه غریب خو دریم زوی وفات شو، نږور یې وهغه چرسک ته کښېنوله، اوس یې پهٔ کور کې تل جنګونه وي.

هغه ورځ ورسره کښېنستم، د هر شین زړی او ګورم جن وو.

داسې پهٔ ګېډ ګېډ کې یې تاسو یاد کړاست، سرېږه دلته مې پهٔ کور کې دا شین زړهٔ دی، هلته مې له هغو تللو وېره شي، داسې نهٔ وي یو ورځ راشي یو پکې را وغزوي ،تمامه شپهٔ پهٔ ولاړې تېره کړم".

ما ور غبرګه کړه چې " تااول ولي سوچ نهٔ کاوهٔ".دهٔ پهٔ ژړغوني ږغ وویل "ما دي خدای له زویه خلاص کړي، ما دانهٔ دي ورته ویلي چې تهٔ دا سړی مړ که دا مې خود ورته ویلي وو چې تنګوه یې ،ګوندي بار شي دامځکه راسره بدله یا رابانديې خرڅه کړي.

دهٔ ظالم دا وو چې مړ یې کړ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابې خبره پرې کړه " تهٔ خو له هغه نه وشرمېدې، پر هغه ظلم برسېره دې بل ور باندې کاوه، ښځه دې هم وهغه قاتل ته کښېنوله".

دهٔ ویل: "سرېیه له ماخو یې ورخونه یوړو، ما دا هڅه ځکه وکړه چې داښځه ودې چرسک ته کښېنوم، ګوندې دا دښمنې پورې ختمه شي، هغه د خدای داسې نهٔ وه خوښه".

خاخان چې وکاکا ته پر غوړېدلې دسترخوان دشیدو وړه ډوډۍ کښېښووه.

"ښهٔ کاکا تهٔ چې له دې ځایه ورغلې ،دی دې ولیدو. څهٔ یې ویل؟".

دینک چې لاس یې پهٔ کاسه کې وو "زهٔ چې کور ته ورسېدم ،پهٔ کور کې خبر شوم چې بختیالی او زامن د شپې تښتېدلې دي-

ده ته ورغلم له روغبړه پس، یې ولمر ته پر ناست کالې بالښت ته ځنګ وهلی وو، سترګې یې کښته اچولې وې".

دینک ما ورته وویل.

"هلکه ملکداده! تا دا ښځه او ماشومان څهٔ کول چې تنګول دي چې زهٔ راغلی وای، پهٔ سوکه بهٔ مې در رضا کړې وه".

ملکداد چې سر راپورته کړو، سترګې یې مړې را واړولې "سرېیه ښځه نهٔ ده بلاده بلا، زهٔ خو یې تېر یستم. دوې ورځې مهلت یې راڅخه واخیستو"..................

دینک زما سترګې د دهٔ پهٔ سپېره مخ کې وې "ته دا ارام ولې ناست یې، خو یو خوا ته بهٔ پسې تلې؟".

ملکداد چې واړه وخندل "چیرې بهٔ لاړه شي، د یوچا کلا ته بهٔ ورغلې وي. حال بهٔ یې راشي هرچا ته چې ورشي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څهٔ خیال دی هغه بهٔ زما له خبري واوري"زهٔ خاموشه وم.
خاخان چې جوړه ګوله غاب ته وړله "بیا خو ډېر ښهٔ دی چې پر تابې شک نهٔ دی راغلی".
دینک چې د اوبو ګلاس یې پهٔ لاس کې وو"نهٔ منا(مرا) موږ خو هم داسې چل ورسره وکړو چې ملکداد څه د ملکداد پلار والله که پهٔ پوهـ شي.
هسې دا روپۍ داسې شی دي چې پر خره یې بار کړې، خلګ خیرالله خان ورته وایي ،ګني دا د ملکداد غوندي خلګو بهٔ پهٔ ماپسې کاغذونه ټولول".
دسترخوان ټول شوی وو، شنې چای راغلې څهٔ، بلکې پرخلاصېدو وې.
خاخان چې د شینو چای تشه پیاله ښووه "کاکا بس ناوخته دی، زیاته ویدېږو ،که ډېر پهٔ تکلیف نهٔ یې، ستاپهٔ ښاهسته ږغ کې یو څو د پردېسۍ غاړې راته وکړه، والله که مې له ډېره وخته غاړې اورېدلې وي".
بختیالۍ چې پر لمانځهٔ ولاړه وه، سلام یې پهٔ وګرځاوو، ور ږغ یې کړو
"خاخانه! شرم وکړه کاکا ناروغه دی تهٔ غاړې پهٔ کوې".
دینک چې سر پر جګ بالښت سماوؤ، پهٔ برامده کې یې کتل، د دوو خونو څنګ پر څنګ، پهٔ خړ رنګ رنګېدلې دروازې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر یو او بل څنګ بې یوه یوه کړکۍ پهٔ هغه خړ رنګ رنګېدلې هم لیدې.

چې وده ته مخامخ، یوه د پخلنځي وره دروازه هم پهٔ هغه رنګ ښکارېده "نهٔ نهٔ بختیالی! هلکان نهٔ دي ملامت، پردېسی سوځلي دي، یو څوغاړې بهٔ ورته وکړم.

خاخانه زویه غوږ شه.

پـــردېسی څومره ازاد کړې
ما زړل چې بهٔ چـا یـاد کې
پــردېسي د غــروســرونــه
پرغروچا کړي خـوبـونـه
پـــردېسي د اُور لـــه زاتـه
سرت مه نیم نه سوی راپاتـه
پردېسي ده تـــور دودونه
اورهندوان سوځي لیانجونه

دینک له بالښته سر بې اختیاره را پورته کړو

"وی بختیالی! اوس مې رایات شو زهٔ چې راتلم، ښځې دلورد پاره نخښه(تحفه) راکړه، یو څو د دې د لاس بنګړي بې راکړو، ویل بې "ما بهٔ پر یاتوي" یوه ګوتې، یو څهٔ شیان بې راکړو.ویل بې "ما بهٔ پر یاتوي" یوه ګوتې پاته شوي وي".

نور هم پکې یېښي وو، خود بهٔ پهٔ هغه بس کې پاته شوي وي".

خاخان چې یوه پېښه پر بله اړولې وه، بالښت ته پروت وو، را پورته شو "کاکا! نخښه دي پهٔ اور پسې شي چې تهٔ خدای ژوندی پاته کړی بې".

کاکا اتهٔ دي ده خوښه ،شپهٔ ډېره تېره ده، چې ویده شوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار لا دوی چای ځښلي، شاه جي راغلی، له حال احواله پس یې خاخان ته مخ ور واړاوو "د شپې ناوخته کورته راغلم، جبینې راته وویل: داسې پښنه شوې وه".

خاخان چې د کاکا د سر او لاس پټی ته کتل "هو شاه صاحب" تو له کیسه یې ورته وکړه.

دا ډول د کوڅې خلګ وو ،شناخته یو یو راتلو، د خاخان تو له ورځ پر کور تېره شوه.

له دې ورځې پس خاخان او وروره هر سهار پهٔ خپل خپل کار پسې تلو، تر هغې ورځې چې کاکا روغ رمټ شوو.

تولې پټی یې خلاصې کړې، پهٔ دې ماخوستن یې، وخپلو جوړو زخمونو ته کتل، خاخان او بختیالی ته یې وویل" که ستاسو خوښه وي، زهٔ بهٔ سبا که خیر ووکور ته لاړ شم، د دوو شپو پهٔ نیت له کوره راووتم، درسته مپاشت مې وشوه، د هغو بهٔ پهٔ ما کښې چپ وي".

خاخان چې هم د کاکا د جوړو زخمونو و تپو ته کتل چې سپین ښکارېدو "هو خود کاکا کښې ځهٔ پهٔ ولاړې بهٔ ګرځې، مځکه بهٔ د ناستې ځای نهٔ ور کوي".

شپهٔ تېره شوه ،سهار خاخان کاکا د بس اډې ته، پهٔ پښو سوکه،سوکه روان کړو، تر هغه کاکا پهٔ ښار کې یوې او بلې خوا ته سره کتل، چې اډې ته ورسېدو.

پهٔ اډه کې یې کاکا ته د کور د پاره ځهٔ وچه مېوه او ځهٔ نور شیان ور واخیستو، له کاکا سره یې خدای پهٔ اماني وکړه، پهٔ بس کې یې سپور کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا چې کور ته ورغلی کلیوال پهٔ خبر شو، یو یو بې
پوښتنې ته راتلو، چې ملکداد هم پکښې راغلی.
له روغبړه ، حال احواله وروسته.
ملکداد چې د دینک پهٔ کور کې بې بالښت ته ځنګ وهلی وو.
پهٔ خونه کې بې شاه اوخوا کتل، چې پهٔ خونه کې بې پهٔ دېوال
کې تک وهلي مېخونه لیدو.
پر هغو مېخونو څلور داني غټې ، غټې غابونه پراته وو، بلې
خواته یو نغری چې ایرې بې ښې خواپاکې ختلې وې . جار له
بوټو ډک وو.
د ډک جار له یوې او بلې خوا بې پر لوړه دوه صندوخان، یوه
هغه کراسته ،دوه بالښته چې دوی پر ناست وو.
خلاصه دروازه ته مخامخ، چې دباندې بې پرغولې یوه چرګه
هم لیده "دینکه ! څهٔ شوې دخدای بنده، خو ټول کور دې پهٔ
ځان حېران کړی وو".
دینک : "زهٔ چې له کوره ووتم، څرک ته ورغلم، یوه لارۍ
راغله، لاس مې ورکړو ،لارۍ ته ور وختم.
د لارۍ ډرائیور ښهٔ پهٔ مېنه روغبړ را سره وکړو، د کلي د
سړي، سړي حال احوال بې وکړی.
زهٔ حېران وم چې دا څوک دی چې د کلي واړه او زاړه پهٔ نامه
پېژني.
اخیر مې پهٔ مړه خولهٔ پوښتنه ځینې وکړه، څوانه تهٔ څوک بې او
کور دې چیرې دی؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی یو څهٔ وخت خاموشه وو بیا یې سرې غټې سترګې پهٔ قهر را واړولې ویې خندل.
"ستاسو پهٔ کلي کې دی".
دینک مایې پر استېرینګ نیولو لاسو ته کتل
" څنګه زموږ پهٔ کلي کې ، زهٔ دې نهٔ پېژنم"؟.
ډرائیور د بیا هغه ډول سرې سترګې را واړولې
"دی نهٔ ، یو وخت وو".
دینک"ما د لارۍ د دروازې تر خلاص شیشه نسوار تو کړو، خولهٔ مې پهٔ خپل څادر پاکوله "هلکه د رمضان زوی خو نهٔ یې؟".
د دهٔ سترګې پهٔ ما کې وې، څرک ته یې نهٔ کتل.
ډرائیور"هو دینک کاکا".
دینک ما چې د هغه بل ملګري له لاسه خوږه رانیوه"هلکه خو ځوان شوی یې، هغه مور او نور ورونه دې څنګه دي؟
هغه دوه بهٔ هم ځوانان وي".
ډرائیورچې سګرېټ بل کړی، تیلی یې وغورځوله"هو کاکا هغه بل هم ځوان دی"
بیا زهٔ پهٔ ځان نهٔ یم پوهېدلی ، یو څو ورځې پس چې پر حال راغلم. پهٔ هسپتال کې پروت وم، د برې شپې مې پهٔ هسپتال کې وشوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

10

ماخوستن دسترخوان غوړېدلی وو، و ډوډۍ ته بختیالۍ، خاخان او محیب اوس د زرینې په انتظار وو چې غابونه راوړي، د محیب تعلیم مکمل وو.

خاخان : "وروره! موږ د خدای شکر نهٔ شو ادا کولای چې پهٔ موږ کې یې هم داسې سړی پیدا کړو.
اوس بهٔ که خیر وو، یوه ښهٔ نوکري ځان ته پیدا کوې.
چې تهٔ هم پهٔ عزت یې او د خلګو خدمت هم پکې کوې.
دروازه وټکېده، محیب ورغلی، له محیب سره سم شاه جي دننه راغلی.
لاس یې ومینځل، له دوی سره پر ډوډۍ کښېنستو.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته، شاه جي د خپل ګونجي، ګونجې لاس ګوته پهٔ غوږ کې ښورو له.
"بختیالۍ تهٔ بهٔ وایې شاه جي موږ پهٔ سوالو ډوډۍ ته نهٔ شو راوستای، نن پهٔ خپله راغلی، یو څهٔ بهٔ ضرور وي.
خبره داسې ده لورې! زما یوه میاشت کېږي چې ناروغه یم، تاسو ټول خبر یاست او بلکه د مرګ معلومه هم نه ده، چې روغ مري، که ناروغه، خبره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کوله چې ستاسو له ما سره روپۍ دي، دا به سبا خاخان راولېږي ،زۀ به يې ورکړم".
بختیالۍ چې وزرينې ته په لاس د چای اشاره کوله -
شاه صاحب! زموږ له تاسره روپۍ څۀ غواړي، لس پنځلس زره مو درکړې دي، درې ګونه دي راکړې دي".
شاه جي چې د زرينې په لاس کې پتناسۀ ته په هغو سترګو کتل، چې تک سپين، ګڼ بانه يې په تکو سپينو چشمو کې، له لرې ښکارېدو "نۀ ستاسو له ما سره ډېرې روپۍ دي، يو خو چې ته راغلې روپۍ دي راکړې، يو څۀ په هغه وخت کې د کوځې خلګو راکړې ستاسو د پاره، شل زره ما له ځانه کړې.
په بېنک کې مې کښېښودې ،په ګټه چې د کال پر زر يوه روپۍ راکوي، هم ډېره ګټه به يې کړې وي.
اوولس ،اتلس کاله تېر شوي دي.
بل هغه دوکاندار چې تاسو روپۍ نۀ اخيستې، وماته يې راکړې ، ما تاسو له رکشه په رانيوه ،پاته روپۍ هم رکشې مزدورې وکړه، ادا يې کړې ،وتاسو ته هم ما د خپلې رکشې ګټه درکوله".
دوی تول خاموشه وو.
بختیالۍ د چای پياله ور ډکوله
"شاه صاحب! دا دې ښۀ کار نۀ دی کړی".
شاه جي چې په ربړدېدلي لاس پياله ور پورته کوله "هو زۀ منم چې ښۀ کار مې نۀ دی کړی، ستا په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـرې ډېـره خوابـده شـوه چـې مـا روپـۍ خپلـې اخيسـتې دي.

بختيـالۍ چـې سـترګې د دۀ پـۀ رېږدېـدلي لاس کـې وې "هو".

شـاه جـي چـې پـۀ رېږدېـدلي لاس کـي يـې د چـاى نيمـه پياله پاته وه

"لـورې ! څـۀ وکـړو، مـرۀ هـم سـتا ډول انسـانان يـو، زړونـه مـو د غوښـې دي، نـۀ ده ډېـرو، مـورۀ تـۀ او سـتا ماشـومان ليـدل، بـس نـورې خبـرې پرېـږده، سـهار خاخـان راولېـږه، زۀ اوس لاړم د خداى پۀ امان".

يـو لاس يـې پـر ګونـډه ونيـوو، هغـه بـل پـر مځکـه، ډېـر پـۀ زحمت ولاړ شو.

محيب ګوتونه ور سم کړو، تر کوره ور سره لاړ.

سـهار چـې خاخـان تلـو بختيـالۍ سـوال ورتـه وکـړو چـې "رکشه کور ته مۀ راوله، دورې يې پر يو چا خرڅه کړه.

زمـا لـه دې رکشـې کرکـه کېـږي چـې ستاسـو پـۀ لاس داسې نۀ وي يو څوک پۀ ووهي".

خاخـان چـې تـر دروازه وتـو، مـخ يـې پـر شـا را واړاوو "سمه ده مورې".

خاخـان ورغلـی، شـاه جـي ېپنـک تـه ېـرتلی، دو مـره ډېـرې روپـۍ يـې پـۀ لاس ورکـړې چـې خاخـان ېيخـي ورتـه حېران وو. شاه جي ته يې د مور کيسه هم وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي د بېنک تر مخه له لاسه لوېدلی قلم را پورته کاوۀ "سمه ده خاخانه! يو څوک به پيدا کړو، رکشه به پرې خرڅه کړو.
ته دا روپۍ کور ته يوسه، سهار ته او محيب دواړه راشي، يو کاروبار به په صلاح شروع کړو".
خاخان روپۍ راوړې، ټولې د سلو سلو نوټونه وو.
ټوله کورنۍ ودې دومره ډېرو روپو ته حېرانه وه.
سهار خاخان او محيب دواړه ورغلو، شاه جي پر چوکۍ ناست وو.
له دخله څخه يې يو سړي ته بقايه ورکړه "خاخانه! ته او محيب راغلاست، اوس که ستاسو خوښه وي، يو د کتابونو دوکان به جوړ کړو، د نجونو د سکول څنګ ته، يو خو يې کار ښۀ صفا دی بل ښۀ مزدوري پکښې ده، تر هغو چې يو نوکري پيدا کوو".
خاخان محيب چې ودۀ ته متوجه وو "سمه ده".
د کتابو نو دوکان يې جوړ کړو، پر دوکان دومره رش وو، چې ښځې به يو ګهنټه دواړه نۀ په رسېدو، روپۍ ورځ تر هغه بله ډېرېدې.
يو ورځ شاه جي راغلی چې "يوه نوکري مې پيدا کړې ده، خو روپۍ غواړي، محيب چې شاه صاحب ته د اوبو ګلاس نيولی وو "څنګه نوکري ده او روپۍ څنګه او څۀ ته غواړي؟".
شاه جي چې د اوبو تش ګلاس بېرته ور کاوۀ (ډي ډي .اي .او) "محيبه! نن سبا بې روپيو کار هم نۀ کيږي، دا لا اوس هم له موږ سره ښۀ کوي، د محمد علی (د شاه جي زوی) په خاطر. هغه افيسر د محمد علی ډېر نږدې ملګری دی".
محيب چې ګلاس پر ځای ښوی "دا خو ډېره ښۀ نوکري ده، زما خوښه هم ده، د تعليم شعبه ده، زۀ به له مور سره حال وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام یې مور ته د نوکرۍ کیسه وکړه.
بختیالۍ چې سترګې یې د خوشالۍ له اوښکو ډکې شوې "زویه! نوکري خړد وکړه. کار به دي څۀ کار وي او بل که بیا کلي له بدلېدای شي".
محیب:"موري مورې کلی څۀ کوو؟".
بختیالۍ "زۀ پۀ تاسو د دې خلګو خدمت نۀ کوم".
محیب چې سترګې یې د مور پۀ سترګو کې وې "ولې موره! دې خلګو له زمورږ سره څومره ښۀ کړي دي، پۀ کار دي مورې د دې خلګو خدمتونه وکړو او مورږ خدای تر دې ځایه را ورسولو، دې خلګو".
بختیالۍ چې د پروني پۀ څاک خپلې ډکې سترګې پاکولې "ځکه خو یې خدمت نۀ پۀ درکوم چې داخلګ پۀ انسانیت خبر دي، له انسانه سره مینه لري ، زۀ پۀ تاسو د هغو خدمت کوم چې شکلونه یې د انسانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي او ذهنونــه د حیوانــانو، ځکــه خــو زۀ تاســو خپلوانــو او کلي ته بیایم.
دا پــۀ منم چې داسې انســانان هــم شته چې د بــدو بــدل پــۀ ښۀ اخلي.
زویــه! تــۀ خبــر یــې چې کلــه کله زړۀ را تــول کــړم، ووایــم، چــې لاس پــور تــه کــړه، د زړۀ لــه اخلاصــه د دوی د پــلار وقاتل ته دعاوکړه چې سړیه دواړې دې سمې شه".
محیب چې د مــور پــۀ خــوا پــۀ ګــونجې تنــدي ور وکتــل .پــۀ تونــده لهجــه یــې وویــل "تــۀ بــۀ انســانه نــۀ یــې یــا بــۀ دې پــۀ سینه کې زړۀ نۀوي، چې داسې کوې.
دا مــې پــۀ خپــل ژونــد کــې اول ځــل دی چې یــو ځــوک وخپــل دوښــمن تــه دعاګــانې کــوي .تــۀ لېــونی یــې، ســتا دمــاغ کــار پرېبښــی دی، هغــۀ زمــا پــلار وژلــی دی، مــوږ یــې د بــل دیــار کــړي یــو، وروړ مــو د بــل پــه خــاوروکي ښــخ شــو، پــر مخ لاګوره نور څۀ راسره کیږي".
بختیــالی چــې ددۀ پــۀ خــوا ســترګې ور واړولــې، لــه ژړغوني ږغ سره ،سره و مسېده هم.
"زویــه! کــه د دې ســړي ظلــم نــۀ وای، نــن بــۀ تــۀ داســې نــه ږغېدې
تــۀ چې لــه هغــه ځایــه نــۀ وای راوتلی، نــن بــۀ ســتا هــم لکــه د هغــه کلي خلــګ، پــۀ ډېره کــې بــۀ دې نســوار پراتــه وو یــا بــۀ دې لــه خــولې سره ځــادر نیــولی، ږغېــدې بــۀ، یــا بــۀ داســې وې ، لکــه زۀ چــې داســې مــې ګڼلــې وه، بــې قریبــانو ژونــد

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــهٔ کېــږي او بــل بــهٔ دي داســې محسوســوله لکــه زه چــې يــو پښتانهٔ مسلمانان دي.

پــهٔ دې بــهٔ نــهٔ وې خبــر، چــې دا هــر څــهٔ اخيــر راځــي و انســانيت تــه دربېــږي، دا ټــول د هغــه ســړي د ظلــم برکــت دی".

دوی ټولــه تــر هغــه خاموشــه وو چــې ويد بېــدل، ســهار شــاه جي ته ورغلی، چې مور مې داسې وای.

شــاه جــي چــې د دهٔ پــهٔ لــور پــهٔ حېرانــي ســره کتــل "هــو نــوکري خــود بــدلېږي، هــر وخــت چــې دي زړهٔ وغــواړي بدلېږي".

شــاه جــي يــې کاغذونــه او روپــۍ خپــل زوی محمــد علی تــه ورکــړې، هغــهٔ تــه يــې وويــل چــې "لــه اولــه دا کوشش وکــړه، چــې ارېدريــې هغــې ضــلعې تــه وشــي، چــې د دوی کلــی پکښې راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

11

د محیب اخیر هم، ارډر هغې ضلعې ته وشو، په کومه کې چې د دوی کلی وو.

ماخوستن له ډوډۍ وروسته، بختیالۍ، خاخان او محیب ټول ناست وو، محیب ډېر خوشاله وو "موري! اوس خو به که خدای کول، په خپل کلي کې سکول جوړوم. که بله هره لاره وادرېده، په خپلو روپو بې جوړوم، هم بې چلوم.

ته هسي دعاګانې راته کوه".

زریني د محیب جوړې او نور د ضروت شیان، یو یو داسې په مات زړه راوړلو، لکه محیب چې د کلونو په مسافرۍ ځي.

مور یې دعاګانې کولې

"زویه! خدای دې پر سر ودرېږه، نور مې څه وس درسېږي، زویه! که د هغو مظلومو ښځو او ماشومانو غم نه وای راسره، په خدای که یا تاسو له دې کوره وتلي وای او یا ما په ټول عمر د خپلوانو او کلي نوم په خوله اخیستی وای.

زویه! چې کلي ته ورشې، څومره کوشش به کوې، چې څوک دې ونه پېژني، یو دینک کاکا دې پېژني، هغه خو پوه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې د مور له سره لوېدلي پروني ته کتل چې پر اوږو یې پروت وو "سمه ده مورې! ته بې غمه شه" دوی ټول بیا په خواږه خوب ویده شوو، مور یې تر سهاره په سوچونو کې ورکه وه "داسي نه وي هلته یې څوک و پېژني. د هغې خوا به یې کړي، تر تا به یې نه راپرېږدي، نه، نه محیب زوی خو تعلیم یافته دی، په ښار کې اوسېدلی دی، چیري خطا وزي".

سهار د وخته یې مور چای راوړې، له چای څښلو وروسته یې بستره او بکس را واخیستو.

مور او زرینه هم تر دروازې ورسره راغلې، دی او خاخان په رکشه کې کښېنستو، د اډې په لور روان شو.

مور یې په دروازه کې ولاړه وه، دعاګانې یې کولې "خدایه! ته یې پر سر ودرېږې، ته یې کامیابه کړې، خدایه! ته خو د زړنو مالک یې، د پښتو زړونو له حاله خبر یې، ته یې کامیابه کړې، ناکامه یې بېرته کور ته مه راولې، وتاته به زاری کوم، نور خو مې یو وس هم نه ورسېږي".

په اډه کې یې محیب په بس کې پر چوکۍ کښېناوۀ، خاخان ورته ولاړ وو.

"وروره! څو مره پام به کوې. اول خو کلي له بې مقصده مه ځه. داسي نه وي دښمن دي وپېژني. وار به له مخه کړي".

محیب چې مخ یې د خاخان په خوا وو. یو لاس یې د مخ پر چوکۍ ینبی وو "نه وروره بې غمه شه. که خدای کول ورور به ناکامه نه درته راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ سوکه، سوکه روان بس کې خاخان را کوز شو، محیب له کوره پهٔ اول سفر روان شو.
محیب له هغه، پر څنګ ناست یوه مسافره سره ګپه شروع کړه "د کوم ځای یې، څوک یې او څه کار کوې؟".
هغه چې ځان ور وپېژندلی، سړی که یې څه هم خپل قریب نهٔ وو، د کلي یې وو.
پهٔ خبرو، خبرو کې یې د سکول پوښتنه ځینې وکړه "ستاسو پهٔ کلي کې د هلکانو یا نجونو سکول شته؟".
کلیوال چې د مخ پر چوکۍ یې سر ینبی وو، را پورته یې کړو "نهٔ".
محیب چې د خپل کلیوال ژړو سترګو ته او نرۍ څو تاره ږیره ته کتل "که چیري داسې سړی پیدا شي، سکول در کوي بیا یې تاسو کوئ یا یې پرېږدئ"؟.
کلیوال چې یې وڅهره ته کتل، پهٔ ذهن کې یې دا وو چې رنګ او جامه یې د پښتانهٔ نهٔ ده، پښتو څنګه دا سې صفا وايي.
یو څه وار وروسته یې داسې ووېل "دا خو د مشرانو کار دی".
د محیب نظر هغه ماشوم ته واوښت چې د مخ پهٔ چوکۍ کې مور را پورته کړی، څهره یې د مور تر اوږه لوړه ښکاره وه چې له ژړا سره یې هغه دوه اوس راوتي واړه غاښونه هم ښکارېدو.
"خیر ستا نوم او کلی. زهٔ له ځان سره لیکم، که چیري یو موقع پهٔ لاس راغله، زهٔ درځم، سکول که مو نهٔ کاوهٔ، ښهٔ د کورتو دوډۍ خو بهٔ پهٔ راوخورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال چې دا وخت د دواړو سترګې پهٔ يو بل کې وې "خدای دې راولـه" هغـه ښارګوتی را ورسېدو، پـهٔ کوم کې چې د دهٔ اړدر شوی وو.

شپه يې پهٔ هوټل کې وکړه، سهار دوتر ته ورغلی، خپل دوتر يې سمبال کړو.

دوې مياشتې يې ښه ډيوټي ور کړه، اوس يې کور ته د تلو اراده کړې وه چې خپل افيسر ته ورغلی د رخصتۍ د پاره.

هغهٔ چې يې درخواست وکوت.

افيسر چې قلم يې لوړ د دهٔ پر درخواست کښېښوی "محيبه ! که ناراضـه کېږې نـهٔ، يـو څو ورځې پاتـه شـه، يـو څو تجرباتي سکولونه راغلي دي، دا بهٔ پهٔ علاقه کې خلاص کړو بيا بهٔ لاړ شې".

محيب چې سترګې يې پهٔ خپل درخواست کې وې "سمه ده سر ! يو سکول خو وماته معلوم دی، هغه ورځ چې زهٔ راتلم يو سړي دا ايډرس راکړی، زموږ سکول ضرورت دی".

افيسر چې کاغذ ور پورته کاؤ، پهٔ چوکۍ کې يې ځان ايله کړو.

"محيبه ! دا خو د نجونو سکولونه دي. دلته خلګ د هلکانو سکولونه ، نهٔ پرېږدي، تهٔ د نجونو سکول پکې خلاصه وې".

محيب چې د افيسر د دوتر هر څه تر نظر يستلی وو، د دروازې کرپ شو، دهٔ د دروازې پهٔ لور وکتل، بېرته يې مخ را واړاوو.

"سر ! زهٔ د داسې خلګو پهٔ مزاج ډېر ښهٔ پوهېږم، زهٔ بهٔ يې ډېر پهٔ اسانۍ سره راضي کړم.

خو يوه خبره ده، ما چې څهٔ ډول چلاوؤ، ستا بهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراض نه وي او انشاءالله له ما پهٔ یوه اوونۍ کې سکول خلاص وغواړه".

افیسر چې پهٔ زړهٔ کې ډېر خوشاله شو، مخ یې نیم اړولی وو، پهٔ کړو سترګو یې ورکتل "بنځینه استاده له کومه کوې".

محیب چې بېرته خپل درخواست پهٔ لاس کې را اخیستو، صاحبه! ته یې غمه شه".

افیسر ډېر خوشاله شو چې دا د کار سرې پهٔ لاس راغلو چې پهٔ لسو سکولونو کې یو خلاص کړي هم د زوی زېری دی.

محیب پهٔ سهار د دوتر موټر روان کړو. له ډرائیور سره کښېنستو، پهٔ پوښتنه، پوښتنه خپل کلي ته ورسېدو.

منو(محمد نور) یې پیدا کړو، هغه کور ته بوتلو اوبهٔ، چای یې ورته راوړې.

د کلي خلک یې را وغوښتو، ټول راغلو، د لرګیو پهٔ ساله (جونګړه) کې کالی هوار وو، چارپېره بالښتونه پراتهٔ وو، ټول و محیب ته حېران او عاجزه غوندي ناست وو.

محیب ولاړ شو،

بسم الله الرحمان الرحیم

"قدرمنو! مولوي صاحب او ټولو مشرانو ستاسو پهٔ اجازه، غواړم یو خوشخبري وکړم، تاسو بهٔ ضرور دا محسوسه وئ چې داسرې بهٔ د څه د پاره راغلی وي.

قدرمنو! زهٔ دلته د خپلو ګټو د پاره نهٔ یم راغلی، زهٔ دلته د دې پاره راغلی یم، غواړم چې و تاسو ته ګټه دروسوم، له چا؟ هغه هم له حکومته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت هم پر کور ناستو ته روپۍ نهٔ ورکوي، داسې هم نهٔ ده، چې زموږ پهٔ بیت المال کې حق نشته.
شته که چیري خپل حق، له بیت الماله راباسې، نو یو ذریعه بهٔ ورته جوړوې.
که چیري تهٔ ذریعه نهٔ کړې ورته جوړه، نو پر بیت المال داسې خلک نهٔ دي ناست چې راشي ستاسو حقوق کور ته درته راوړي.
زهٔ چې دلته راغلی یم، ځان ستاسو خیرخوا گڼم، دا یو ذریعه مې پهٔ لاس کې ده، لکه د نجونو سکولونه. زهٔ غواړم چې پهٔ دې ذریعه وتاسو ته خپل حقوق در ورسېږي".
ملکداد چې د نسوارو د ډبې پهٔ هنداره کې خپل مخ ته کتو، سر یې را پورته کړو.
"سړیه! پر کومه لاره چې راغلی یې، پر هغه بېرته لاړ شه، موږ تعلیم نهٔ کوو".
مولوي صاحب: "موږ دي پر پیري شک لرو، تهٔ مریدان نیسې. موږ پهٔ هلکانو تعلیم نهٔ کوو، تهٔ یې پهٔ نجونو کوې".
محیب چې د صدرۍ له جېبه دسمال را کښنو "مولوي صاحب! دا مقصد مې نهٔ دی چې تاسو پهٔ نجونو تعلیم وکړی -
مقصد مې دا دی چې عزیزان مې یاست. دا ښهٔ مې دررسي، یوائې یو ځای مځکه ورکړی، نوم بهٔ یې د سکول وي، تنخوا بهٔ در راځي، نیمه بهٔ تهٔ اخلې، نیمه بهٔ ملک صاحب.
یو ښهٔ بیلډنگ بهٔ در جوړ کړم، په هغه کې بهٔ څوک واړه وي نور افیسران راځي نهٔ، که چیري راتلو هم زهٔ بهٔ ورسره یم".
مولوي صاحب ملکداد ته مخ ور واړاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خبره يې ډېره بې ځايه نه ده، خوار زموږ د پاره واي، د حکومت روپۍ دې پر موږ بې لوربږي".
محيب له مخ خولې پاکې کړې وې، بېرته يې دسمال جېب ته کړو.
"هو مولوي صاحب! خبره ده هم داسې، اوس خوسکول کچه دی، تنخوا يې دوه زره ده چې کله پوخ شو لس، پنځلس زره به يې تنخوا وي".
مولوي صاحب پۀ خلګو کې شاوخوا کتل.
"ښنګه ملکداده! د لېوۀ له خولې ښنګرې هم ښۀ دی".
محيب چې له جېبه کاغذونه را وکښو.
"مولوي صاحب! ډېر خوشاله شوم چې ستا غوندې عالم سره مې وليدل.
مولوي صاحب! دوه کاره لا پاته دي، يو بۀ پردې کاغذ ستا دستخط او بل د دې ناستو خلګو ګوتې چې له ننه څخه ستاسو تنخوا شروع شي او بل يو داسې ځای را وتاکې چې زۀ بيلډنګ پر جوړ کړم يا يو ورځ افيسر راسره وي و ر يې ولم".
دوی پر هغه کاغذه ګوتې لګولې، پر ځای سره ږغېدو، اخير يې پر دې فيصله کړه.
ملکداد چې "د هغه ورک شوو ځای ور ښکاره کړی، که چيرې حکومت دعوه کوله هم پۀ دوی بۀ يې وي".
محيب چې د مولوي صاحب له لاسه کاغذونه ورنيوو "سمه ده، هر ځای چې وي، وماته يې را ښکاره کړی" دوی يې رخصت کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منو، محیب هغه نړېدلي کور ته بوتلو، د کوم کور نقشه چې یې مور ورته جوړه یا ویله وه یادده په یاد وه.

محیب د هغې خونې پهٔ دروازه کې ودرېدو چې دروازه یې نهٔ وه، خود بهٔ یو وخت کلیوالو کښېلې وه، له دننه بې شمیره مرغۍ پر راووتې، پهٔ خونه کې یې لاندې باندې وکتل، د خونې چت سورې سورې وو چې اکثره لرګي یې مات وو، پاته لرګي یې مرغیو خاشې کړي وو.

د مرغیو د چیچیانو شور وو، پاته مرغۍ هم یوه، یوه تر سورې، سورې چت ووتې چې ځای پهٔ ځای د دېوال هم د ناوې اوبو سره چاک کړی وو.

ځای پهٔ ځای بېخي رڼا تر ښکارېده، و د ته هغه د ویرې شپې ور پهٔ یادشوې.

که څه هم دی ډېر ماشوم وو چې دوی بهٔ کله مور له ویرې د خونې پهٔ یوه کونج کې ویده کړو، کله پهٔ بل کونج کې.

هغه شپه ور پهٔ یادشوه چې ودوی ته مور پر خولهٔ لاس ورنیولی وو، پټ، پټ یې له دېواله سره، د سپوږمۍ پهٔ رڼا کې روان کړي وو.

بې اختیاره یې پهٔ سترګو کې اوښکې راوګرځېدې، وېې ژړل.

منوچې د دهٔ سترګو ته کتل

"صاحبه! خیر دی پر څه دي وژړل؟".

محیب چې له اوښکو یې ډکې سترګې ور واړولې

"پر دې وران کور چې زموږ ښښتانهٔ پهٔ څنګه ځایونو کې اوسېږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له منو سره يې خدای په اماني وکړو، خپل دوتر ته لاړې.
سهار يې خپل افيسر ته، د خلګو د مطمئينه کېدو کيسه وکړه، استاده پيدا کول لا پاته وو، افيسر ډېر خوشاله شو.
محيب ته يې پر درخواست څۀ ليکل
"محيبه! تـۀ اوس خپل کـور تـه لاړ شـه چې راغلې د نورو سکولانو غم بۀ بيا خورو".
محيب له افيسر سره خدای په اماني وکړه، د کور پۀ لور راروان شو، کور ته ناوخته ورسېدو.
له ناوخته ډوډۍ خوړلو وروسته، پر بستره وغځېدو، سر يې پر بالښت ينبی وو، مور او خور يې وسرته ناستې وې، دۀ د دوو تېرو شوو مياشتو حال ورکاوۀ.
بختيالۍ "بنۀ! زويه کلي ته هم ورغلې".
محيب چې پۀ خندا يې وويل "هو مورې".
بختيالۍ چې د دښمن دښمني يې هېره شوه.
"بنۀ زويه! زمونږ خونو ته ورغلې؟".
دی پر بستر اوښت "هو مورې! سبا يې که خير وو عکسونه صفا کوم بيا بۀ يې وګورې، اوس بۀ مورې ويده شوو، زۀ ډېر ستړی يم، سبا بۀ که خير وو خبرې کوو".
سهار پر چای يې خاخان ته د کلي او سکول ټوله کيسه وکړه.
خاخان چې د دۀ له خوبۀ پرسېدلو سترګو ته کتل "وروره! دا خو دي ډېر ښۀ کړي دي، اوس بۀ ښځينه استاده چيري غواړو؟".
محيب چې سترګې يې پۀ زرينه کې وې.
"لالا! دا د بابو اقبال لور سبق ويلی دی، دا بۀ نوکري نۀ کوي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې هم سترګې د زریني د لاس په تېلو او ږمنځ کې وې چې دته یې راوړو "حال به یې وکړو". بابو اقبال ته ورغلو، دروازه یې وټکوله، هغه راغلی، په دروازه کې ولاړ وو.

خاخان په کوځه کې یوې او بلې خواته کتل، ټوله کیسه یې ورته وکړه.

چې دی بېرته پر شا غبرګېدو "سمه ده، زه به له لور سره صلاح وکړم".

د ده شا ورته وه.

د خاخان له شاورپسې ږغ شو.

"ها بابو صاحب! دا یوه خبره مې هېره شوه، محیب ویل چې تر هغه د ده و لور ته، روپۍ پر کور ور کوم، تر څو چې مو ږ هلته په کډه ځو و.

کله چې مو ږ په کډه ځو و، ته خو هم اوس پینشن یې، ته به هم په کډه راسره لاړ شې.

که ته چیرې نه تلې، ستا لور به راسره لاړه شي، زمو ږ په کور کې به او سېږي".

بابو سهار د خپلې لور کاغذونه ورته راوړو.

تر هغه محیب د بابو اقبال د لور تنخا، کور ته وراوړله.

د ملکداد او مولوي صاحب روپۍ یې، له خپلې تنخوا ورکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

12

که څه هم شکیله له وړوکوالي د دوی کور ته تله راتله چې کله محیب نوکري ورلره پیدا کړه، هغه وخت یې بېخي تګ، را تګ نور هم زیات شو.

هر وخت به یې له زړینې سره، د کور په کار کې مرسته کوله.

د بختیالۍ شکیله ډېره خوښه وه.

خاخان د کړکۍ وځنګ ته کټ ېښی وو، د رنګونو واړه، واړه ډبیان په کړکۍ کې پراته. په هر رنګ د خپل ډبي سر لړلی وو.

تر کړکۍ سړه هوا راتله. وخنګ ته د کړکۍ پرده یې پورته، پورته کوله.

د خاخان خپل انځور کړی تصویر په لاس کي وو، چې مور یې راغله، د کټ پر زۍ کښېنسته، تصویر ته یې کتل.

بختیالۍ "زویه! دا تصویران خلګ ښهٔ نهٔ یاده وي".

خاخان تصویر مور ته ونیوو "مورې! دا یوه فلمي اداکاره ده".

بختیالۍ د دهٔ د لاسه تصویر ور نیوو.

زویه! تر دې تصویره مې یو خبره راپهٔ یادشوه چې له ډېره وخته مي پهٔ زړهٔ کې ده، نن بهٔ ورته وایې، نن بهٔ ورته وایې".

خاخان "څنګه خبره؟".

بختیالۍ "زویه! زهٔ چې د شکیلې تورې غټې سترګې، سرهٔ ګڼ وېښتان، دسپین مخ پراخه ګردۍ کاسه، او ښائسته مرمرین غاښونه ووینم. زړهٔ مې وغواړي چې بابو اقبال ته ووایه، دا لور را

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، زما و زوی محیب ته .بیا بېرته پښېمانه شم، له ځانه سره ووایم.
یو خو د خاخان واده نشته بل که څه هم دوی پښتانهٔ دي. لهجه يې له موږه جدا ده، دود او دستور يې له موږه جدا دی".
دا وخت يې مور داسې محسوسه کړه چې یو چا غوږ نیولی دی، زما خبرې اوري.
شاته يې وکتل چې شکیله و زرینه يې ولیدې، شک يې پهٔ یقین بدل شو، خبره يې واړوله.
"خاخانه زویه! د محیب پهٔ مسافري کې ډېر وخت وشو چې حال احوال يې نهٔ دی راغلی، تا يې یو باسخواس (درک) کړی وای، چې روغ جوړ دی؟".
چې د دوی خبره ختمیده، د محیب توخی شو دننه راغلی.
خاخان او مور ورولاړ شو، پهٔ غېږ يې روغبړ ور سره وکړو.
موریې نارې کړې "زرینې لورې! اوبهٔ راوړه". زرینې چې اوبهٔ راوړې، محیب يې ولیدو"عمر دي ډېر دی، هم دا اوس مې یاد ولې راغلې، محیبه وروره!.
غېږ يې پر وکړ ځوله ،زرینه چې د مورکۍ نن څویمه ده چې پهٔ خولهٔ کې وې، هم دا اوس ، اوس يې یاد کړې".
زرینه چې چای راوړلو ته ولاړه شوه، شکیله ته يې د محیب د راتلو وویل.
شکیلې چې دچای چائینکه پر ښوه "زرینې! نن یوه د زړهٔ خبره پهٔ خولهٔ درته وکړم، بده خو بهٔ يې نهٔ ګڼې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرینې چې پیالې په پتنوس کې ښوې "نه نه شکیلې خود یې وکړه، ولې به یې بده ګنم".
شکیله چې سترګې یې د زرینې په لاس او پتناسه کې وې "له ډېره وخته مې زړه دا غوارې چې له محیب سره کښېنم، یو څو خبرې ورسره وکړم".
زرینې چې له اوره چائینکه را کوزوله "دا خو اسانه ده، اوس چې زه ورغلم، د را ناره به کړم چې شکیلې دلته راشه. ته هلته یوازې څه کوې .ته چې راشې، بس روغبړ به ورسره وکړې".
زرینې چې پتنوس را واخیست، دا هم ور سره ولاړه شوه "سمه ده".
زرینې چې چای ور وړې، پیالې یې ډکې کړې بیا یې ناره کړه "شکیلې ! دلته راشه، ته هلته یوازې څه کوې".
شکیله چې په دروازه کې ولاړه وه، سوکه، سوکه راغله، د زرینې له څنګه کښېنسته.
محیب چې سترګې ور واړولې "شکیلې ! ښه یې؟".
شکیلې چې سر کښته ځړولی وو، غټې تورې سترګې یې مړې ور واړولې "زه ښه یم محیب صاحب، ته څنګه یې؟".
محیب چې د مور له لاسه د اوبو ګلاس نیوو "زه هم ښه یم، ستاسو په کور کې څه حال دی. مور او اقبال صاحب هم ښه دي؟".
شکیلې چې د زرینې د پړوني سپینسي، په دوو ګوتو سره پېچل، سترګې یې مړې ور واړولې.
"هو ټول ښه دي".
محیب چې د چای اخري پیاله کښېښوه، ولاړ شو، د جرابې یې کښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لالا! زه يواري ځم. يو څه کار مې دى. بېرته ژر راځم".
شکيله تر ده له مخه ووته.
محيب چې له کوره ووتو. په کوڅه کې روان وو چې شکيله يې وليده په خپله دروازه کې ولاړه وه. له هغې خوا چې محيب بېرته کورته را رهي وو. شکيله لا په دروازه کې ولاړه وه، محيب ته يې کتل.
محيب شکي شو چې د دوى تر کور را تېر شو، شاته يې وکتل. شکيلې لا په ده پسې کتل.
د محيب تبيت سره ګډ وډ شو.
ټوله شپه يې پر دې سوچ کاوۀ چې "د دې نجلۍ څه مقصد دى. په دروازه کې ولاړه وي؟".
خير سهار که ولاړه وه پوښتنه به ځيني کوې". سهار چې محيب را ووتو. په کوڅه کې روان وو، د دوى تر کوره يې و دروازه ته کتل. شکيله نه وه ښکاره.
له ځان سره يې وويل "ښه يې ويلي دي چې په ځان کې ويني. هغه په جهان کې ويني" په دې سوچ کې د دوى تر کور تېر شوى وو چې شاته يې وکتل. شکيله ولاړه وه، بېرته را غبرګ شو.
شکيلې چې دى وليدو، دروازه يې بنده کړه. ماخوستن يې يوې او بلې خواته وکتل چې څوک نه وو. زرينه ته يې وويل "سبا شکيله را وغواړه. زما په کار ده".
زرينې واړه وخندل "سمه ده وروره!".
په دا بله غرمه چې محيب له ښاره راغلى. شکيله راغلې وه.
په کونجې تندي او برګو سترګو يې شکيله ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تهٔ شرم نهٔ لرې چې پهٔ دروازه کې ولاړه یې".
شکیله چې له خولې سره یې د پروني څاک نیولی وو، واړه واړه یې خندل "صاحبه! د دې کوټې ټولې ښځې پهٔ دروازه کې درېږي. یوه زهٔ خو نهٔ یم".
محیب چې سر کښته ځړولی وو، را پورته یې کړو، پهٔ قهر یې ور وکتل "منم چې درېږي، خو ته باید داسې ونکړې.
زهٔ چې کور ته راځم، تا پهٔ دروازه کې نهٔ وينم. که مې ولیدې بیا بهٔ دې وخیر ته سترګې وخېژي".
شکیله چې مخ یې د زریني پهٔ خوا وو "سمه ده صاحبه! چې تهٔ راتلې بیا وما ته حال راکوه".
محیب چې په خونه دننه کېدو "هو زهٔ ستا د پلار مزدور یم".
شکیله ولاړه شوه، کټ، کټ وېې خندل، د دې پهٔ لهجه یې وویل.
"یوه بهٔ کوې".
دهٔ چې پهٔ خونه کې خپلې کښلې، سترګې یې پهٔ هغه بالښت کې وې چې دېوال ته پروت وو. له هغه ځایه یې وویل "زریني! دا شکیله پوهه کړه، زهٔ دا نمک حرامې نهٔ کوم. که یوچا ولیدو څهٔ بهٔ وای. تهٔ خبره یې چې زهٔ د دې کوټې، د هر سړي، قدر کوم، خدای تر دې ځایه را ورسولم، د دې کوټې خلګو، نن زهٔ داسې نمک حرامي څنګه وکړم؟".
زریني چې کرکۍ سره پورې وهله "سمه ده وروره! زهٔ بهٔ یې پرهٔ کړم".
پهٔ دې بله ورځ اقبال بابو راغلی. پهٔ خونه کې پر کټ داسې ناست وو چې دواړه پښې یې لاندې ځړېدې. بختیالی‌ته یې وویل "د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکیلې غوښتنه ده چې زهٔ محیب سره واده کول غواړم، تهٔ خبره یې زما دغه یوه لور ده او اختیار مې هم ور کړی دی چې دې ګوته پر کنبېښوه، بس موږ یې وهغه ته ور کوو، هم موخوښ دی".

بختیالۍ چې پر کټ بالښت ورته ږدلی "سمه ده ورور‌ه،موږ بهٔ صلاح سره وکړو، صلاح نو بل له چا سره کوو، یو شاه جي دی له هغه سره بهٔ ووینو".ماښام چې خاخان او محیب راغلو، بختیالۍ د اقبال بابو کیسه ورته وکړه.

د محیب د ښیښې له اوبو ډک ګلاس پهٔ لاس کې وو. پهٔ اوبو کې یې کتل چې وبې خندل "مورې ! زهٔ بهٔ شرم نهٔ لرم، چې لالا بهٔ بې واده ناست وي، زهٔ بهٔ وادهٔ کوم".

خاخان چې د دهٔ وتکو سپینو، وړو غاښونو ته کتل "نهٔ وروره ! دې ته بهٔ نهٔ ګورو چې ستا وادهٔ شته او زما وادهٔ نشته.

دې ته بهٔ ګورو چې زموږ ګټه پهٔ څهٔ کې ده. دا ښځه چې موږ غوښتای، پهٔ سوالومو نهٔ شوه پیدا کولای، نن سرې کور ته درته راغلی دی، پهٔ سوالونو یې درکوي.

یو خو ته او دا پهٔ خبره سره پوهېږی بل بهٔ دي هغه د سکول کار پهٔ جوړ شي.

زهٔ خو هسې هم د ښار ښځه نهٔ کوم. پهٔ ما مه پرېشانه کېږه.

زهٔ چې بیا کلي ته لاړشم، پهٔ هغه خپلو اوښپنو او شپنو کې بهٔ یوه پیدا کړم".

محیب که هر څومره ځان دلې دورې کړو. خو بختیالۍ او خاخان تر خپله خبر نهٔ تېرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې پس اقبال بابو بیا راغلی، یو پنډ کتاب یې هم په لاس کې وو.
له څپلۍ سره پر کالي کښېنستو.
"بختیالۍ! څنګه شو خوري صلاح مو وکړه؟".
بختیالۍ "هو وروره! مابنام چې خاخان راشي، زه او خاخان به کور ته درشو".
اقبال چې د ولاړېدو هڅه کوله "خوښه مې ده، زه به انتظار کوم. ښه دی سره و به دغېږو، تاسو به هم یو څوک لرئ، زه به یې هم لرم".
بختیالۍ چې دلته یواري بیا د سوچونو له دنیا را ووته. داسې یې محسوسه کړه، لکه له خو به چې را ویښه شي، له ځان سره یې دا غاړه وکړه.

خپل د وخورم خپل له څه دي
خپل د نورو پـــــه نامه دي"

مابنام چې خاخان راغلی، بختیالۍ او خاخان د اقبال بابو کور ته ورغلو، ورځ او وخت یې سره وټاکلو.
دغه رنګه د بختیالۍ په ژوند کې، د ښادۍ اوله ورځ راغله، چې دا له خوشالۍ په دې نه پوهېده، چې زه څه وکړم څه نه؟!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

13

محیب په خپل دوتر کې ناست وو چې خپل افیسر وغوښتو، ورغلی.

"محیبه! ستا د سکول خو دوه کاله پوره شو، اوس بې د پښېدو ار ډر شوی دی. پر لس تاریخه سیکریټري راځي، گوري بې.

ته هغه استاده ته حال ورکړه چې په هغه ورځ حاضره وي او یا بې ماشومان صفا وي".

محیب وویل "سمه ده سر! بې غمه شه" را ووتو.

یو لیک بې ولیکلو. د خپل نائب قاصد په لاس بې ورکړو، چې دا زموږ تر کوره ورسوه. اقبال صاحب ته بې دوی په خپله رسوي.

دی په خپله سهار له ډرائیوره سره په موټر کې سپور شو، کلي ته ورغلی.

د کلي خلک بې پوه کړو چې "زه پر لس تاریخه افیسر راولم. تاسو دا ورته ووایاست. چې دا ځای را پوخ کړه.

نور ما او کار سره پرېږدی".

ملکداد چې سترگې بې د ده په څېره کې وې. د یو شناخته گمان بې پر کېدو.

"صاحبه! که بې چیري ماشومان طلب کړو؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سترګې یې د سکول د سرای په نړېدلي، کنډو، کنډو دېوال کې وې "هغه زهٔ پوه شوم او کار".

پهٔ هغه ورځ دینک کاکا هم پهٔ خلګو کې موجوده وو، دی یې وپېژندلی.

محیب مخ ور واړاوو "کاکا تهٔ هم د دې کلې یې؟".

دینک چې پهٔ برېتو کې یې خندل "هو، ولې؟".

محیب د سترګو له اشارې سره سم.

"بل وخت هم زهٔ راغلی یم، تهٔ مې نهٔ یې لیدلی".

دینک: "هو زما نن اوله ده چې درته راغلی یم".

محیب: کاکا "بیا خو نو ملامت یې".

دینک: "هو ملامت یم".

محیب چې مخ د ملکداد پهٔ لور ور واړاوو "چې ملامت یې بیا پر لس تاریخه د شلو کسانو ډوډۍ وکړه".

دینک چې د دهٔ ور څېرمه لاس ونیوو، پهٔ وره خندا کې یې وویل،

"عجبه ده، ډوډۍ پهٔ ما کوې، روپۍ مولوي صاحب او ملکداد ته ورکوې؟".

محیب چې یې لاس پهٔ لاس کې ټینګ کړو "کاکا عجبه خبره کوې، مشر د مېلمانو هم وي".

دینک چې یې لاس له لاسه کښو "سمه ده تر یوه سهرلي بهٔ تېر شم".

محیب کاکا کور دې وودان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوهٔ، يوهٔ ته يې د رخصت لاس پهٔ لاس کې ور کاوو، چې محيب رخصت شوو.

دينک کور ته راغلی.

"ښځې! عجبه بهٔ درته وکړم، شاوخوا يې وکتل څوک نهٔ وو. تهٔ خبره يې د سکول افيسر څوک دی؟".

ښځه چې له ګوډي يې اوبهٔ را اخيستې "نه سړيه زهٔ څهٔ پهٔ خبره يم".

دينک چې يې اوبهٔ له لاسه وراخيستې "افيسر محيب نوميږي، د بختيالیٔ زوی دی".

ښځه چې د دهٔ د لاس لوښي ته انتظار وه "دا څهٔ وايې، د ملکداد پر کور خو خاوري نهٔ ور اوړي؟".

دينک چې بېرته لوښی ور کاؤو.

"ښځې! پهٔ نيت بهٔ يې خدای خبر وي، اوس خو پر لس تاريخه راځي، د شلو کسانو ډوډۍ بهٔ ورته کوو".

ښځه چې روانه وه، نوک يې ونيوو "خود يې ورته کوو، ډوډۍ د دهٔ تر سر جار ده.

سړيه! تهٔ يې ښهٔ پېژنې، د بختيالیٔ زوی دی که بنزی؟".

دينک چې د دې ولاس ته کتل، پهٔ لوښي کې پاته اوبهٔ يې تويولې "نهٔ زهٔ يې ښهٔ پېژنم، د بختيالیٔ زوی دی، بنزی يې نهٔ دی، محيب نوميږي".

پر نهه تاريخه شکيله او اقبال صاحب را ورسېدو.

محيب چې د سرای پهٔ دروازه کې ودريدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اقبال صاحب! زهٔ که خیر وو، سهار وختي له ماشومانو سره راځم بیا بهٔ سکول ته که خیر وو ځو".

اقبال صاحب چې دننه پهٔ دروازه کې ولاړ و "دلې پاته شه. شکیله خو څه ناولده نهٔ ده".

محیب چې دهٔ تلو هڅه یې کوله.

"نهٔ نهٔ زهٔ یو ځای میلمه یم".

سهار وختي محیب راغلی، څو وړې نجونه او ماشومان یې پهٔ موټر کې کښېنولي وو، دوی یې هم را واخیستو، د سکول پهٔ لور روان شو.

چې کلې ته ورسېدو، د دینک کاکا کور ته ورغلو، هغه یې ښهٔ خدمت وکړو.

دا یوه حرکت د دینک خوند نهٔ ور کاوۀ، چې ودته بهٔ یې وکتل، پهٔ برېتو کې بهٔ یې وخندل.

اخیر یې دینک کاکا ته هغه بسکټ ور کول. چې له ځانه سره یې راوړي وو، د افیسر د پاره. هغه یې ور کول پوهه یې کړو.

افیسر ډېر ناوخته شو چې دوی ډوډۍ وخوړه. اوس یې د روانېدو تیاري کوله. د هلکانو ناري شوې "هغه دی بل موټر راغلی. هغه دی بل موټر راغلی" چې موټر رارسېدو. دوی د سکول له مخه سرد تول ولاړ وو.

یو درخواست یې د ملکداد پهٔ لاس ور کړی و. او بل د شکیلې.

موټر ودرېدی هغه افیسر و. راکښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، مور هم در روانېدو".

افيسر چې گهړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پۀ تاسو خو مې ډېره شپېانه وکړه".

محيب شکيله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سگرېټ يې پۀ خولۀ کې وو، اور لگيت يې د پتلانۀ جېب ته کړی، سکول ته روان شو، دورې يې د ملکداد او شکيلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افيسر پۀ ولاړې له موټره سره، يو پياله چای وڅښلې، روان شو.

محيب راغلو د ډينک کاکا پۀ کور کې يې، ښې پۀ تسلي چای وڅښلې.

بيا يې هغه له ښاره راوستي ماشومان پۀ موټر کې واخيستل .او خپلو خپلو کورنو ته يو ورول،

دی په خپل دفتر ځينې کوز شو. پۀ هغه شپه ، شپه يې ډرائيور له اقبال صاحب او شکيلې سره ولېږلی، کورته يې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

14

محيب په کلي کې د سکول په بهانه سراى شروع کړى.
که څه هم سراى کچه وو. خو نقشه يې داسې وه چې کليوال ټول ورته حيران وو.
اوس به محيب يوه نه بله ورځ ضرور کلي ته تلو. يو ورځ خپل افيسر ورو غوښت.
"محيبه! ستا هغه کلي ته ښخي تلۀ را تلۀ ډېر شول. له هغې استادې سره خو دي خبره نۀ شوه اورېده؟".
محيب چې د دۀومخته پر چوکۍ ناست وو. واړه يې وخندل
"سر! هم داسې يې وګڼه".
افيسر چې پر کاغذ يو څه ليکل.
"محيبه! خيال کوه داسې نۀ وي پښتون وطن دى"
محيب چې نظر يې د افيسر په نرۍ ګوتو کې وو "نۀ نۀ صاحبه! داسې نه ده. هغه استاده ماغوښتې ده، که مې څه هم را واده کړې نۀ ده. سر! زۀ به نن ټوله کيسه صفا، صفا درته وکړم چې زۀ دا سکول څۀ ډول چلوم او څۀ مقصد مې دى؟".
افيسر ته يې ټوله کيسه وکړه
افيسر چې قلم يې پر کاغذ برسېره پرېښودى، په چوکۍ کې وغځېدو "ښۀ ښۀ بس.
محيبه! له ننه پس ته له دې کلي بند يې. ستا پر ځاى به زۀ دا ډيوټي کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سر کښته ځړولی وو، خپل شونډ يې په غاښو کې نیولی وو، له ځانه ورک غونډې ښکاريدو، بېرته يې سر را پورته کړو.

"نه سر! وتاته زحمت نه درکوم، زه ور سره پوهېږم".

افیسر چې په چوکۍ کې راجګ شو، خپل قلم يې بېرته ور واخيستو.

"نه نه سر خلاص کړه، که چیري نه منې، نو ورځم هغو خلکو ته دا کیسه صفا، صفا کوم".

محیب چې سترګې يې بېرته له افیسره را واړولې.

"نه نه سر! که مې مور خبره شوه، بې وعدې به مړه شي، دا مې د مور ارمان دی".

افیسر چې خپل لیکل شروع کړو.

"بس ته سبا کور ته لاړ شه د کور کارونه او خپل واده به وکړې، زه پوه شوم او هغه کار".

محیب چې ولاړېدو.

"سر! ښکه چې ستاسو خوښه وي".

له افیسر يې رخصت واخيستو، ښار ته را ووتو، په بس کې سپور شو.

کور ته چې ورغلی، ښځي ناوخته وو.

د ډوډۍ دسترخوان غوړېدلی وو. کهول ټول پر ډوډۍ ناست وو دغه هم لاس ومینځل خاخان خندل.

"هلکه محیبه! شکیله درغلې وه، خو يو خو شپې به دې په کولې.

تا بېرته په هغه ورځ را ولېږله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی خاموشه ناست وو.
د بختیالی چې جوړه ګوله په لاس کې وه. خولې ته یې وړله، لاس یې تم کړو.
"محببه زویه! څنګه دي کړو سکول؟".
محیب چې د مور په لاس کې ګولې ته کتل "مورې! ما خو د سکول په بهانه په کلي کې سرای شروع کړو".
بختیالی چې ګوله یې په خوله کې وه.
"زویه! دا کار به دي بې صلاح نه شروع کاوۀ".
محیب چې له ډوډۍ سوځلي ځایونه بېلول "مورې! ما شروع کړی".
بختیالی چې بله ګوله ترمخ پراته غاب ته وروړه.
"زویه! مزدورانو ته دي څوک پرېښودل؟".
محیب چې ډوډۍ بس کړې وه.
"مورې! خپل افیسر".
نورو ډوډۍ خوړه. دۀ تړله کیسه ورته وکړه.
بختیالی چې سترګې یې په غابونو کې وې. زړینې سره یو ځای کول.
"زویه! ښۀ شو چې راغلې. موږ هم پرېشانه وو چې دا هلک اوس څۀ شو چې نۀ راځي.
اقبال صاحب دا ځویم وار دی چې راځي وایي "زۀ تیار یم. ږغ ستاسو له خوا دی" موږ وتاته کتل. د وادۀ تاریخ مو نۀ دی معلوم کړی".
محیب چې دسترخوان ټول شو. خاخان ته ورولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب: "لالا ! ستړی مهٔ شې".
له هغه وروسته يې له مور او زرينې سره روغبړ وکړو.
بختيالى: "خاخانه زويه ! اوس له محيبه سره د اقبال صاحب پر خبره وړ، غيږه".
محيب چې بېرته کښېنستو.
"مورې ! دا خو ستا او د لالا کار دی، ورځ بهٔ مو و رسره ټاکله".
بختيالى چې سترګې يې پهٔ زرينه کې وې، سره نغښتي دسترخوان يې پهٔ لاس کې نيولى وو، د خبرې د ختميدو پهٔ انتظار کې وه.
"زويه ! کار خود زما او د لالا دی، موږ دا هڅه پهٔ دې وکړه چې داسي نهٔ وي، د دهٔ ضروري کارونه وي، موږ دلته د وادهٔ تاريخ معلوم کړو".
مابنام اقبال صاحب خبر شوی وو چې محيب راغلی دی، په سهار يې مخه ور وکړه، کور ته ورغلی.
بختيالى سر مينځلى وو، تر مخ يې هينداره، تېل او ږمنځ پراته وو چې دی يې نوک نيولى وليدو، ژر، ژر يې پړونى پر سر کړو
"راځه راځه خدای دې راوله".
اقبال صاحب چې ځيلې کښېنې.
"بختيالى ! خاخان او محيب چېري دي؟".
بختيالى چې هينداره، ږمنځ او تېل سره ټولول
"تهٔ کښېنه، رابهٔ شي".
خاخان هم له خونې را ووتو، د روغبړ پر وخت چې دهٔ د ولاړېدو هڅه کوله، خاخان ورته کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له روغبره وروسته، خاخان هم بل بالنبت ته څنګ ووهلو.
اقبال صاحب چې د خاخان په خوا کتل "د کار خبرې به کوو، زه روان یم، یو ځای ډېر ضروري کار لرم.
وروره! ته به وایې د دې سړي اوس څه تازیله ده چې هره ورځ راځي او هله، هله یې جوړه کړې ده.
وروره! د نجلۍ شیان نیم دباندي په برامده کې پراته دي، نیم په خونه کې، ته خبر یې، زموږ ډېر وړوکی سرای دی، دوې خونې پکښې دي،
په یوه کې د نجلۍ شیان پراته دي، په هغه بله کې موږ ګزاره کوو".
خاخان چای اچولې، سترګې یې په پیاله کې وې.
"په کومه ورځ چې ته تیار یې، موږ تیار یو".
ده پیاله وخان ته نژدې کوله چې په ژړغوني انداز یې وویل "زا روان اتوار".
خاخان چې پر خپله ږیره لاس تېرا وو.
"سمه ده، ته به هم خپل پاته کارونه وکړې، موږ هم".
اقبال صاحب چې د پیالې له تشېدو سره سم ولاړ شو "د خدای په امان".
خاخان چې هم ورسره ولاړ شو.
"په مخه دې ښه".
بختیالۍ چې د خاخان له څنګه سره ناسته وه "زوی دې ومره اولاده چې اقبال صاحب نن لاژړغونی وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باالاخیر هغه اتوار هم راغلی چې اقبال صاحب او ښځې ژړل، خاخان او بختیالی لا سونه سره کړي وو، یو هم له خوشالۍ په خپلو جامو کې نه ځایېدلو، د کوټې ښځې یې له کوره وتې او په کور ننوتې.

ماښام د کوټې د ټولو خلګو ډوډۍ د دوی په کور کې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

15

د وادهٔ دوې میاشتې پس، محیب خپلې ډیوټۍ ته لاړ. دورې یې له خپل افیسر سره ولیدل، خپل حال یې ور کړو.
"سر! تهٔ اوس خپل حال راکړه، څنګه یې زما له قربانو سره، پهٔ ژبهٔ پوهېږې او کار پر څهٔ حال دی، تر کومه ځایه رسېدلی دی؟".
افیسر چې پهٔ برېتونو کې خندل، د دهٔ پر مخ یې دوو، درو تازه ټپونو ته کتل.
"محیبه! کار ډېر ښهٔ روان دی، قربیان دې هم نور ښهٔ دي، یو په دینګ مې سر نه خلاصیږي چې څنګه سړی دی؟، خیر زیاته کار سر ته رسېدلی دی، یوه میاشت که یې لا وغوښته. دا یوه سړي څه ستړی کړی یم، لکه هغه نجار ډېرې روپۍ یې پاته دي، له ماسره وې نهٔ چې ور کولې مې.
زما کور بهٔ وتاته نهٔ وي معلوم، شپېته تنهٔ دي، د مزدورۍ یې یو زهٔ یم.
زمونږ کورونه خو ښهٔ در معلوم دي چې ګټې یې یو، ختمې یې سل".
محیب چې جېب ته لاس کړو، د روپو بنچې یې راکښې.
"سر! غم یې مه کوه، روپۍ مې راوړې دي، هم ستا کار پهٔ کېږي هم زما".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب چې له چوکۍ ورولاړ شو، صاحب ته يې روپۍ ور کولې.

"د سرای کار خو که خير وو، زياته پای ته رسېدلی دی. هغه د سکول بيلډنګ څنګه شو؟".

افيسر روپۍ ګڼلې.

"محيبه! هغه کار ټېکدار اخيستی دی، ټېکدار مې پوه کړی دی، تر هغه به کار نهٔ شروع کوي چې ته پهٔ کډه نهٔ يې ورغلی".

محيب چې افيسرته ور کړې هغه بقايه روپۍ يې و جېب ته کولې.

"سر! بيا خو دې ډېر ښهٔ کړي دي".

افيسر چې نائب قاصد ته حکم وکړو، هغه رجسټر را واخله.

"محيبه! پهٔ دې کې خپله حاضري ولګوه او ورشه خپله تنخا واخله، کور ته لاړ شه، زهٔ پوهېږم او دوتر، هغه کار وماته دا څو ورځې د کلي ماحول څهٔ ښهٔ نهٔ ښکاري ، دينک سپک، سپک کېږي داسې نهٔ وي، کليوال تول پهٔ دې خبر کړي او هغه ستاسو تر راتلو له مخه، يو چل جوړ نهٔ کړي.

نن څويم تاريخ دی؟".

محيب چې خپله حاضري يې لګوله "افيسر! نن دريم دی".

افيسر چې بېرته د دهٔ له لاسه قلم نيوو.

"محيبه! را روان يوه تاريخ ته بهٔ که خير وو، کار مکمل وي. که څهٔ پاته وو بيا بهٔ يې وکړو.

تهٔ بهٔ پر يوه تاريخ کډه راولې، زهٔ بهٔ دورې درته ولاړ يم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، موږ هم در روانېدو".

افیسر چې گهړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سگرېټ یې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لگیت یې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د ډینک کاکا پهٔ کور کې یې، ښې پهٔ تسلي چای وڅښلې.

هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې بیا یې واخیستل .او خپلو خپلو کورنو ته یو ورول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه ، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلې، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې شکیلې ته د اوبو اشاره کوله.

"یوه بلا به نه وهي، مستان هر ځای وخت تېره ولای شي".

محیب د اوبو له چنبلو سره سم ولاړ شو، خپلې خونې ته لاړ. یــو ګړی وروســته شــکیله هــم ورغلــه، د پلنــګ پــر ژۍ کښېنسته، د محیب یو لاس یې په لاس کې ټینګ ونیوو.

"ستا څهٔ خیال دی، شکیلې چې دومره سپین سترګې کولای شوه، اوس به له تاسره په هغه کلې کې د ژوند شپې او ورځې نهٔ کړې تیرې".

پهٔ دې بل ماښام چې اقبال صاحب راغلی، محیب لاړو، شاه جي یې تر لاس نیولی راوستو.

ډوډی راغله، وخوړله شوه.

له ډوډۍ وروسته، شنې چای راغلې

محیب، شاه جي ته د چای پیاله ورپورته کوله.

خاخان چې خبره یې پهٔ دې ډول یاده کړه.

"شاه صاحب! زمـوږ ټولـه کـورنی خـڅه، زمـوږ لمسـبان او کړوسبان بهٔ ستا احسـان منو، مـوږ خدای تر دې ځایـه را ورسولو، تا را ورسولو.

ستا له درسه وروسته، موږ ټولو هغه سړی هېر کړهٔ، چا چې وموږ ته یې پر زړونو داغونه را ښیني وو، پهٔ کوټلو زړونو مو د ژوند د تېرېدلو لار، تا راښولې وه، پر هغه لاره خو موږ تر دا دی تر دې ځایه سفر را وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي چې پهٔ رېږدېدلی لاس پیاله نیولي وه "خاخانه! ستا ده خبرې پهٔ مقصد نهٔ شوم پوه؟".

خاخان چې د مور له لوره سترګې د دهٔ پهٔ خوا واړولې.

"شاه صاحب! تهٔ نهٔ یې ملامت، وماته خبرې درک نهٔ راکاوۀ چې له کومه ځایه یې شروع کړم، مور اراده کړې ده، خپل کلې ته پهٔ کډه ځو".

شاه جي چې د خپل سر پر تکوسپینو وېښتانو لاس تېرا وو.

"خاخانه! دا زما فرض وو، ما خپل فرض پوره کړي دي، له تاسو سره مو یو احسان هم نهٔ دی کړی".

خاخان چې خپله پیاله یې ډکوله.

"شاه صاحب! تهٔ که یې احسان نهٔ بولې، مور یې احسان ګنو، نور بدل خو یې مور نهٔ شو درکولای، دا رشته بهٔ تر مرګه درسره پالو".

له دې وروسته یې شاه صاحب او اقبال صاحب رخصت کړو، شاه صاحب محیب تر لاس نیولی کور ته بوتلو.

پاته ورځې یې خپل کارونه سره سم کړو.

د هغه تاریخ پهٔ ورځ یې یوه لارۍ او یو موټر ونیوو، ماښام له یې د کوځې د ټولو، خلګو ډوډۍ وکړه چې نهٔ شیعه، نهٔ عسائي او نهٔ هندو پاته شوو.

له ډوډۍ وروسته یې لارۍ ته کور وراچاوو.

له ټولو سره یې خدای پهٔ اماني وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي ،جبینه ،اقبال او د اقبال ښځه د ښځو وموټر ته ولاړ وو.

د خدای په اماني پر وخت، د درو سره کورنیو اوښکې څڅېدې.

شپه یې په لاره وو، بله، ورځ تر ماپښینه.

چې کلي ته ور ښکاره شو، افیسر او دینک د محیب د سرای څنګ ته ناست وو چې لارۍ او موټر یې په نظر شو.

افیسر چې موټر او لارۍ ولیدو.

"دینکه اکا !دا ده د محیب کډه هم راغله".

دینک چې د افیسر په لور حېران، حېران کتل.

"تا اول ولي نهٔ ویل".

افیسر د دهٔ تندي ته کتل، واړه واړه یې خندل "ولي؟

زهٔ څهٔ لېونی درته ښکاردم ؟".

دینک :صاحبه زه هم لیونی نه وم ،په هر څه پوهېدم ،خو په څله مي لاس نیولي وو ،

دینک ناکراره شو، په ځغاسته لاړو، خپله ښځه او ماشومان یې خبر کړو.

له هغې خوا د ماشومانو نارې شوې.

"د بختیالی تروری کډه راغله،د بختیالی تروری کډه راغله".

ماشومانو بختیالی څهٔ پېژندله، د پلار له خولې یې اورېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی پهٔ سرای کې خپل کور سره سماوو، ماښام تیاره کلیوالو ډوډۍ ورته راوړه.

پهٔ هغو کې یو منو اکا هم وو چې د بس د سفر خبر یې پهٔ یاده وه.

د کورتو وره ډوډۍ یې راوړه چې میان یې له اصلي غوړو ډک وو.

دوی چې ډوډۍ وخوړه، وروسته بیا د کور پهٔ سمېڅ و اخته شو، ناوخته ویدهٔ شو.

سهار چې راووتو، په کلي کې اوازه وه، ملکداد برایه د شپې بار شوی دی..........................

(c) ketabton.com: The Digital Library

Novel

Bakhtyalai

Author :

Abdul Qadir Mujrim

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library